offerat, Domine, poteſtne tibi acceptum non eſſe quod a tali offertur manu? Cum ego cum illo conjunctus ſim; cum ille, & ego non efficiamur, & non ſimus niſi eadem oblatio, poteſne illum quidem recipere, me autem repellere? Nimis illum diligis, ut non ames, quod ipſe amat; ego vero illi nimis carus ſum, ut nullo me habeat in diſcrimine. Quid tibi debeo, vel quid tibi non debeo, Salvator mi! Sine te nihil eram, niſi miſeria, infirmitas, ægritudo, peccatum, inimicus Dei, mancipium Inferni, victima igni devota; ſed per te dimiſſa ſunt mihi peccata mea, per te vim habeo ferendi miſerias meas, coercendi cupiditates meas, vincendi inimicos ſalutis meæ, ſuſtinendi me in infirmitate mea; per te amicus Dei fio, Dei Filius, heres Dei; ut me præſentem cum Jeſu Chriſto, debeo præſentare me tamquam Jeſum Chriſtum. Igitur conſidera, anima mea, circumſtantias oblationis ſuæ, & qua cum perfectione ſe offerat. *Pater le Valois in Alloquiis de Myſteriis Sanctæ Virginis.*

PARAGRAPHUS IV.

Loci, & ſententiæ Sanctorum Patrum hujus Argumenti.

Unde ſordes in Maria, quæ nec in concipiendo libidinem, neque in pariendo eſt paſſa dolorem? Unde ſordes in domo, in qua nullus habitator terræ acceſſit? Solus ad eam ejus fabricator, & Dominus venit. Sanctus Auguſtinus contra duas hæreſes.

Timenti, grave præceptum Domini, amanti leve. Idem in Joannem.

Quantum Deum diligas, debes in dilectione legis oſtendere. Idem.

Mariam ſupra legem fecerat gratia, ſub lege fecit humilitas. Idem.

Non Abel ex muneribus, ſed ex Abel munera placuerunt. Gregorius in Job lib. 22. cap. 8.

A partu Virginis (Jeſus) uſque ad paſſionem effectus hoſtia. Tertullianus adverſus Judæos loquens de Chriſto.

Nequaquam immunda judicatur, quæ Sancto Spiritu obumbrata, totius munditiæ & ſanctitatis auctorem genuiſſe probatur. Euſebius Emiſſenus, ſerm. de Purificatione.

Non eſt diſſimilis ratio Purificationis Matris & Filii Circumciſionis. Sanctus Bernardus ſerm. 3. de Purificatione.

Nihil in hoc conceptu, nihil in hoc Partu impurum fuit, nihil illicitum, nihil purgandum, nimirum cum ipſa proles fons puritatis ſit, & purgationem venerit facere delictorum. Idem ibidem.

Quid in me legalis purificet obſervatio, quæ puriſſima facta ſum ipſo partu immaculata. Idem ibidem.

Vere o Beata Virgo, vere non habes cauſſam, nec tibi opus eſt Purificatione, ſed nunquid Filio tuo opus erat circumciſione? Idem ibidem.

Eſto inter mulieres tamquam una illarum; nam & Filius tuus ſic eſt in numero puerorum; circumcidi voluit, & non multo magis offerri. Idem Ibidem.

Cur abſtineam ab ingreſſu Templi, cujus uterus neſciens virum, factus eſt Templum Spiritus ſancti? cur non ingrediar Templum, quæ peperi Dominum Templi? Idem Ibidem.

Offer Filium tuum Virgo ſacrata, & benedictum fructum ventris tui Domino præſenta, offer ad noſtram reconciliationem hoſtiam Sanctam, Deo placentem. Idem Ibidem.

Veniet, quando non in Templo offeretur, nec intra brachia Simeonis, ſed extra civitatem, intra brachia Crucis. Idem Ibidem.

Illud erit Sacrificium veſpertinum, iſtud eſt matutinum: in utroque tamen potes accipere, quod Propheta prædixit. Oblatus eſt, quia ipſe voluit. Idem Ibidem.

Veniet, quando non redimetur alieno, ſed alios redimet Sanguine proprio. Idem Ibidem.

Et nos faciamus quod poſſumus, optimum quod habemus offerentes illi, quod ſumus utique noſmet ipſi. Idem Ibidem.

Nobis Chriſtus circumciditur, & Maria purificatur. Sanctus Hieronymus.

PARAGRAPHUS V.

Quid depromi poteſt ex Theologiæ penu hoc in Argumento.

Hac die duplex celebratur feſtivitas & duplex Myſterium, videlicet Purificatio Virginis & Præſentatio Salvatoris Æterno Patri in Templo.

Diei hujus feſtivitas duo magna Myſteria complectitur, Sanctæ Virginis Purificationem, & Jeſu Chriſti Præſentationem. Omnium Virginum puriſſima, quæ ſe ſubjicit legi Purificationis; Sanctus ſanctorum, æternus, novi fœderis Sacerdos, qui offert ſe Domino, quatenus victimam; Maria Dei Mater, mulierum omnium Sanctiſſima offert expiationis ſacrificium; illa, quæ ne minimam quidem labem contraxit; Filius unicus Patri æterni, Redemptor humani generis redimi vult, ut ſemetipſum immolet pro nobis in Calvario. Duplex ſacrificium in duplici Myſterio: Matrum omnium amantiſſima venit ipſa Filium ſuum immolatura; Virginum omnium puriſſima, quæ per humilitatem cum ceteris vulgo mulieribus commiſceri dignatur. Maria in Præſentatione, quam Filii ſui facit Deo pro hominum ſalute ſacrificat quidquid ſibi cariſſimum eſt, quatenus Matri, & in Purificatione ſua immolat, ut ita dicam, quidquid ſibi pretioſiſſimum eſt, quatenus Virgini, gloriam videlicet ſuæ Virginitatis. Quot in uno Myſteria! Deus victima; Virgo, quæ ſolam ſibi ſumit Matris qualitatem; Sanctus Propheta, qui tenet inter ulnas ſuas Meſſiam, & qui omnia evolvit ſecreta, omnemque noſtræ redemptionis œconomiam.

Quid continerent duæ leges per Moyſē latæ pro Matribus, & Filiis.

Dominus irrogans leges populo ſuo, præceperat, ut feminæ poſt puerperium ſuum aliquot dies abſtinerent a tactu rei cujuſpiam Deo conſecratæ, & ab ingreſſu in Templum. Hoc tempus erat dierum quadraginta, ſi puer, & octuaginta, ſi puella oriretur: quo tempore elapſo, Mater in Templum ingreſſa offerret agnum in holocauſtum, ut Deo gratias ageret felicis puerperii, & columbum, vel turturem pro peccati expiatione; videlicet pro expiatione ab omni impuritate legali; quod ſi Mater eſſet egena, offerret pullum columbarum, vel turturem pro agno, quo per Sacerdotem oblato coram Domino, jam pro purificata haberetur. Præter leges Purificationis Maternæ, alia ſpectabat ad primogenitum. Si primus uteri Materni fructus proles eſſet virilis, illum Domino ſeparabis, inquit Scriptura, eumque Domino conſecrabis. Hac lege omnia filiorum Iſrael primogenita devovenda erant altarium miniſterio; ſed quia ad hoc munus elegerat Deus ſibi filios Levi, præceperat, ut Tribuum aliarum primogeniti immunes a Templi miniſterio Domino offerentur tamquam primitiæ illi debitæ, & mox argento redemptæ.

Maria ſe ſubjicit legi Purificationis licet non teneretur.

Liquet Mariam nequaquam ſubjectam fuiſſe legi Purificationis, quæ cum concepiſſet Spiritus ſancti opera, quin Virginitatis detrimentum pateretur, indigere non poterat Purificatione, ideoque ſub hac lege non comprehendi; cum miraculoſa Jeſu Chriſti nativitas nonniſi Matrem effeciſſet puriorem. Maria tamen quantumvis Virgo, ultro ſe ſubjicit legi, quæ pro mulieribus vulgo erat impoſita. Ex amore, quo illa Virginitatem proſequebatur, conjicite magnitudinem ſacrificii, quod obtulit hodierna die immolans ante oculos omnium id, quod, ut ita dicam, conſtituit Virginum gloriam. Sufficit hunc eſſe humilitatis actum, & religionis ne ſe diſpenſet, ſuo uti renuit privilegio. Exemplum quod illi dederat Filius ſuus octavo poſt nativitatem ſuam die ſemet legi Circumciſionis ſubjiciens, non ſinit, illam ſe diſpenſare a Purificationis lege, die poſt puerperium quadrageſima. Quæ confuſio! quod probrum illis, qui ſecum diſpenſant ab eſſentialibus religionis officiis ob inanes titulos dignitatis aut generis!

Munera, quæ Maria offert pro ſe, & pro Filio ſuo.

Sancta Virgo ſe confert in Templum ea die, quæ per legem conſtituta eſt; & ſequens rebus in omnibus Spiritum Filii ſui, offert & pro ſe, & pro illo duos pullos columbarum, quemadmodum pro pauperibus cautum erat. Verum eſt, quod ipſa offerente Deo Agnum ſine macula, cujus cruore mundus totus erat aliquando expiandus, neceſſe non fuiſſet offerre in holocauſtum Agnum, qui ſecundum Fidei ſpiritum, ſimplex erat figura.

Quamvis hæ duæ leges viderētur contumelioſæ Matri Dei & Salvatoris, illis ſe tamen ſubjiciunt.

Lex Purificationis non ſolum erat Deiparæ contumelioſa, cujus divinæ Maternitati labem aliquam videbatur offundere, non minus ac puritati ſui partus; ſed multo magis Jeſu Chriſto, quandoquidem illius Divinitati, & ortus ſanctitati videbatur oppoſita. Tamen uterque ſeſe illi ſubjicitur, & una eademque cæremonia duas diverſas leges adimplent; alteram, qua Matres jubebantur, ubi filium enixæ fuiſſent, die quadrageſima in Templum proficiſci, ac interea toto eo temporis ſpatio abſtinere; alteram vero, qua cautum erat, ut illuc afferrent primogenitum ſuum Domino conſecrandum in gratiarum actionem, quas receperant Hebræi, cum præſervati fuerunt ab interitu, dum per Angelum exterminatorem omnia Ægyptiorum primogenita necarentur. Proculdubio nec Filius, nec Mater his legibus tenebantur; immo videretur, Interpretes inquiunt, propria legis verba, quæ ad Matres pertinent, habuiſſe Sanctiſſimæ Virginis rationem; ita enim inquit, *Mulier ſi ſuſcepto ſemine pepererit maſculum*, quæ verba non pertinent ad Matrem Dei, quæ per omnipotentem Spiritus ſancti virtutem concepit: ita devotus Sanctus Bernardus illam loquentem inducit: *Cur abſtineam ab ingreſſu Templi, cujus uterus neſciens virum, factus eſt Templum Spiritus ſancti? cur non ingrediar Templum, quæ peperi Dominum Templi?*

Quovis tēpore Deus exegit munera & Sacrificia a creaturis ſuis propter bona, quibus eas cumulavit.

Quovis tempore petiit Deus a ſuis creaturis munera ſeu tamquam tributum in gratiarum actionem eorum bonorum quæ ab illius largitate cumulatæ ſunt, ſeu tamquam obſequium, quod majeſtati ſuæ præſtare tenebantur: Hinc profecta ſunt legis antiquæ ſacrificia, quorum varietas innuit varietatem cauſſarum, propter quas ab hominibus offerebantur, & diverſos titulos, ſub quibus ſupremæ huic majeſtati debebantur. Omnibus vero id erat commune, quod videlicet erant actus Religionis, quo homines colebant illum tamquam auctorem rerum omnium, & modo offerentes illi partem bonorum, quæ ab illius bonitate receperant, illi gratias agebant laudis, & honoris ſacrificium, & modo etiam juſtitiam ejus flectere adnitebantur, offerentes pro peccatorum expiatione munus conforme ſtatui, in quo apparebant, ut veniam conſequerentur. Hæc autem munera omnia & ſacrificia hactenus fuerant infirmæ gratiarum actiones, appoſitæ, ſi lubet, hominum infirmitati, & egeſtati, ſed minime congruæ magnitudini, & ſupremæ Dei majeſtati. Sed hodierna die ipſi offertur munus dignum ipſo, hoc eſt offertur munus meriti infiniti Deo infinitæ majeſtatis; ideoque munus, quod par eſt illi, cui offertur, quandoquidem Homo-Deus offert Deo, & Verbum Incarnatum, quod hactenus hominibus tantum videbatur datum venit ad præſtandum obſequium, quod nonniſi æterno Patri debere poterat: *Veniet ad Templum ſuum Dominator, quem vos quæritis.* (*Malach.* 3.) Illud vero hodie nobis cogitandum eſt velle Deum, ut hæc omnia fiant per manus Mariæ, quæ non minus contulit ſaluti noſtræ ac felicitati virtutum ſuarum exemplo, & documentis, quæ ex omnibus actionibus ejus percipimus, quam oblatione, qua Filium ſuum præſentavit.

Quanti ſteterit Mariæ in hac cæremonia ſacrificiū gloriæ ſuæ, & ſuæ exiſtimationis.

Non deſunt in terris, qui generoſe ſacrificent Deo bona ſua, fortunas, voluptates, libertatem, vitamque ipſam: ſed quotuſquiſque ultro ſacrificant deſiderium gloriæ omnibus hominibus inſitum, præſertim vero iis, qui corde magnanimo præditi ſunt? Quis e contra non adnitatur ſartam tectam tueri eam celebritatem, quam ſibi legitime comparavit apud eos, qui virtutem colunt, & plurimi faciunt? Quamvis tamen ſuaves ſint honoris illecebræ; fatendum tamen eſt, infamiæ metum toto cælo eſſe graviorem; amor enim, quo hujus vitæ bona complectimur, nunquam adeo violentus eſt, ac horror, quo mala illis oppoſita fugimus, quoniam omnia hæc bona non addunt eſſentiæ noſtræ niſi perfectionem accidentalem, qua facile carere poſſumus, cum malum vel nos deſtruat, vel ſaltem nos lædat, & in nobis ſemper pariat moleſtiam, atque dolorem. Cum autem infamia ſecundum hominum ſententiam habeatur tamquam malorum omnium maximum, mirum eſſe non debet, ſi illud naturaliter tantopere horreamus. Ita hic extremus eſt Chriſtianæ generoſitatis conatus, ultro ſeſe objicere contemptui, & proprio aſſentiri dedecori, tunc vero potiſſimum, cum nulla id lege tenemur, & plurimæ adſunt cauſſæ, quæ nos deterrent. Hoc in ſtatu reperitur Virgo Sancta, quæ Templum ingreditur purificanda: Lex iſta mirum in modum officiebat ejus honori; offundebat enim labem nitori puritatis ſuæ, & caliginem gloriæ divinæ Maternitatis. Magnum igitur dedecoris argumentum, ſecundum ſpeciem, videri jacturam feciſſe pretioſi ejus theſauri, qui vita ipſa illi carior erat: Tamen omnes illa conſiderationes hujuſmodi prætermittit, & quæ Virginitatem quodammodo prætulerat honori divinæ Maternitatis, mavult videri tanto hoc decore exuta, quam non exercere humilitatem obtemperando legi a Deo per Moyſem irrogatæ.

Præter naturalem obligationem offerendi Deo generatim ſacrificia, poſitiva lege hujus cæremoniæ ſacrificia imperata ſunt.

Quamvis obligatio offerendi Deo ſacrificia ex eſſentiæ noſtræ natura proficiſcatur, adeoque illam ignorare nequeamus, Deus tamen illam populo ſuo per leges poſitivas ſignificavit. Ita videmus in Levitico duo præcepta, alterum generale, quo præcipiebat Deus, ut poſt conſtitutos dies pro Matris Purificatione offerretur ſacrificium in Templo pro filio: alterum vero particulare, quo Deus præcipiebat, ut primogeniti offerrentur. Hac de cauſſa, Sanctus Thomas inquit, voluit Jeſus Chriſtus in Templum deferri Deo præſentandus, ut ſubjiciens ſe legi eos, qui ſub lege erant, redimeret: *Chriſtus voluit ſub lege fieri, ut eos, qui ſub lege erant, redimeret*; & pro eo, quod ad Matrem pertinet, cum eodem Patre dicamus; *Hodie Sacerdotiſſa magna Templum ingreditur*, ut Sanctiſſima Religionis obeat officia.

Sacrificium redemptionis noſtræ incœpit hodie, & Maria meruit nomen Redemptricis.

Legalis cæremonia non eſt, ut ita dicam, niſi cortex Myſterii: Sacrificium Filii, & Matris totum interius eſt. Jeſus Chriſtus per hanc oblationem incipit hodierna die in Templo ſacrificium noſtræ redemptionis, quod in Calvario conſummaturus eſt. Maria de hoc edocta Myſterio, offerens Filium ſuum æterno Patri, illum quodammodo devovet Cruci. Dici poteſt, ipſa illum redimere tamquam victimam in diem magni illius ſacrificii paſcendam. Patres omnes teſtantur, ipſam libentiſſime hunc obtuliſſe, & propterea tribuunt illi glorioſum nomen reparatricis generis humani: quamobrem Sanctus Bonaventura applicat illi præclara hæc Sancti Pauli verba, quibus uſus eſt ut exceſſum divini erga homines amoris innueret; *Sic Maria dilexit Mundum*, ait ille, *ut Filium ſuum unigenitum daret* in illius redemptionem. Cogita, ſi fieri poteſt, quanti ſteterit parentum omnium amantiſſimæ tale ſacrificium. Non ſolum ex eo tempore generatim intellexit, cariſſimum hunc filium daturum eſſe vitam pro noſtra redemptione, ſed videbat etiam, quemadmodum Rupertus Abbas teſtatur, ſingillatim tamquam in ſpeculo deſcriptos omnes dolores, quibus mors illius erat conſocianda. Hodierna die divinam hanc Domino victimam præſentans, incœpit, ut ita dicam, ſuum ſacrificium.

Sacrificium hoc fuit initium ſacrificii Crucis.

Matris Purificationem excepit oblatio Filii. Mariæ ſacrificium vocatur ſacrificium matutinum, & illud quod offeret Filius ejus, veſpertinum vocabitur. Qui judicium ferre velit ex hujus cæremoniæ apparatu, nihil ibi deprehendit niſi ſuave, & jucundum. Maria offert Deo Filium ſuum per manus Sacerdotis; illum quinque ſiclis redimit; offert duorum turturum ſanguinem, ut Salvatoris Sanguini parcat. Quia rigoris lex continet iſta. Sed aufer myſtica integumenta, & ſcrutare ſpiritum hujus cæremoniæ, & intelliges puerum hunc aliquando in Crucem ſublatum iri, quinque diris vulneribus eſſe tranſverberandum, totumque illius cruorem pro mundi ſalute effundendum. Eſt ne ſacrificium magis oppoſitum caritati Matris unum dumtaxat filium habentis? Matris, quæ non partitur ſuum amorem cum Patre; Matris, quæ ſcit Filium a ſe oblatum eſſe Deum, & quæ diſtinctiſſimam habet cognitionem ſuppliciorum, quæ manent Filium ſuum, eique præparantur?

Dignitas, & pretium oblationis quā in hoc Myſterio faciūt J. C. & Maria.

Attendenda eſt dignitas, & pretium oblationis, quam Jeſus Chriſtus hac die ſollemniter facit in Templo Jeruſalem. Hæc quacumque ex parte ſpectetur, eſt infinita: perſona oblata infinitæ dignitatis eſt; ipſe eſt Jeſus Chriſtus; Homo Deus, perſona offerens dignitatis eſt infinitæ, eſt Jeſus Chriſtus: Homo Deus eſt offerens ſemetipſum. Perſona, cui fit oblatio, eſt infinitæ dignitatis; Deus eſt, Pater æternus, Principium cujus cauſſa fit, infinitum eſt; amor Jeſu Chriſti erga Patrem ſuum, & erga nos. Finis propter quem fit, infinitus eſt, fit enim ut procuretur Deo gloria, qualem meretur, & infinitæ illius majeſtati debetur, ut deleantur mundi peccata, quæ ſunt infinita gravitate ſua, & numero fere infinita; ut homines redimantur, & tribuatur illis ſanctitas, & beatitudo, quarum utraque infinita eſt in objecto, & duratione ſua.

Inſpiratione ſecreta Maria defert in Tēplum Filiū ſuum Domino offerendum.

Per ſecretam Filii Dei inſpirationem, Maria mater ſua pergit in Templum oblatura illum Domino, ut in lege ſcriptum eſt: *Ut ſiſterent eum Domino ſicut ſcriptum erat in lege.* Cum lex iſta pro communibus filiis exercebatur, opus erat, ut patres eorum in ipſorum locum ſe ſubſtituerent, offerrent Deo victimas innocuas, quæ nondum ſemet poterant offerre, & quodammodo ſuam mutuarentur voluntatem filiis nondum voluntatis uſum habentibus. Hoc non accidit huic filio, quem Joſeph, & Maria præſentant in hac ſollemnitate. Filius hic ſimul eſt Sacerdos, & victima: dum Maria illum extrinſecus offert, ipſe intus ſe ipſum offert, idque modo prorſus ineffabili: Quemadmodum perfecte cognoſcit ſupremum Dei dominium in ſe, tamquam Filium ſuum, perfectiſſime ſeſe ſubjicit illi. Templum reſonat clamoribus Filii, ſed inter confuſos balbutientis vagitus, ſecreta vox exauditur clamans: *In capite libri ſcriptum eſt de me, ut facerem voluntatem tuam: Deus meus volui, & legem tuam in medio cordis mei.*

Hoſtia quā Virgo Sācta offert, talis eſt qualem S. Paulus requirit.

Hoſtia quam Sancta Virgo offert in hoc Myſterio omnes habet qualitates, quas Sanctus Paulus requirit *Hoſtiam Sanctam, Hoſtiam viventem, & Deo placentem.* Hoſtiam Sanctam per Verbi unctionem, & increatam Dei ſanctitatem, per quam Corpus & Anima Jeſu ſacrificantur; Hoſtiam Sanctam, & ſanctificantem, ſanctificat enim naturas omnes intellectuales; & ſi Templum locus eſt Sanctus, ſi victimæ legales Sanctæ erant, id erant intuitu divinæ hujus Hoſtiæ, quæ replet meritis ſuis, ſuaque ſanctitate omnes umbras, & figuras legis antiquæ ſecundum Aggæi prophetiam: *Veniet deſideratus cunctis gentibus, & implebit domum iſtam gloria.* Hoſtiam Viventem prima hac vita, originali, & ſupereminente, quæ pertinet ad illum, qui vivit in ſæcula. Hoſtiam acceptiſſimam Deo: quoniam hoc objectum eſt, in quo ab æterno ſibi complacet Deus Pater, qui non amat niſi filium hunc, vel eum qui defert characterem hujus Filii, hoc eſt, qui particeps eſt ſuæ amabilitatis.

Maria offerens filium ſuum Domino perfecte intellexit hunc ad Deū magis pertinere quā ad ſe, & hanc ſolā eſſe victimā quam petebat.

In hoc Myſterio intellexit Maria, Filium ſuum ad Deum pertinere, Sanctam humanitatem, qua ipſum induerat, opus eſſe Creatoris; fortaſſe hujus unius victimæ intuitu, Dominum petiiſſe, ut omnia ſibi primogenita offerrentur. Profecto cetera non poterant Deum glorificare, unus Jeſus Chriſtus, hoc eſt Incarnatus Deus, oblatus ſuper ara, victima erat digna Domino, cui offerebatur. Quid? potuiſſetne Maria privare hoc Deum ſuum? Subtrahere Domino unicam victimam dignam ipſius magnitudine? Non ita, Auditores, aliud quidpiam ab omnium creaturarum obedientiſſima expectate. Se transfert in Templum cum iiſdem ſenſibus, quibus olim ſeceſſit in Montana Judææ: *Magnificat anima mea Dominum* inquit. Gloriam tuam, Domine, magnificare fert animus per donum, quod tuis altaribus offero. Huc uſque omnes hominum filii, qui tibi fuerunt oblati, & animalia, quæ tibi jugulata fuerunt, infirma erant argumenta ad teſtandam magnitudinem quidem tuam, noſtram vero ſubmiſſionem. Ecce tibi victimam univerſo Mundo, quem creaſti, majorem; atque audeo dicere, hanc dedignari non potes. Hanc expectas, & fortaſſe propter hanc, univerſam legis Moſaycæ œconomiam diſpoſuiſti. *Pater Catrou.*

Filius Dei præter Moſaycæ legis obſervantiā illā quoque adimplevit, quam Pater illi irrogaverat; hoc eſt hominū Redemptionem.

Quod pertinet ad legem Moyſis, Dei filius illam obſervavit juxta omnem illius latitudinem. Legi vero, quam Pater æternus illi irrogavit, fidelius, ac diligentius ſatisfacere non poterat, quam in hoc Myſterio. Illam audire ſatis eſt ex ore Apoſtoli in Epiſtola ad Hebræos dicentis: Hoſtiam, & oblationem noluiſti, corpus autem aptaſti mihi: ecce me paratum, ut illud tibi ſacrificem. Subii jam acerbiſſima paſſionum ſpecimina in nativitate mea, & vidi me redactum ad extrema quæque, ad quæ vita humana redigi poteſt. Effudi jam primitias Sanguinis mei, quem ad noviſſimam uſque guttam effuſurus ſum, & modo in hoc Templo, ubi me tibi offero per præparationem mentis, & cordis mei, ut obediam te uſque ad mortem Crucis, incipio ſacri-

dependentiæ, quem nobilitas, & genus ſũ. mis viris immittit.

rii, quos habere poteſt ſub Deo mera creatura. Verum eſt, ſed propter hoc ipſum vult Deus, ut illa ſe legi ſubjiciat, ut exemplo ejus deſtruat noxium illud imperium quod affectamus, & damnet licentiam noſtram invicta ratione, & ineluctabili. Si enim in redemptionis ordine, cujus adorabile Secretum hodierna die oculis noſtris evolvitur, Dei Mater, licet Dei Mater, immunis non eſt ab obedientia; qua fronte ſuſtinere poſſumus coram Deo injuſtitiam, & temeritatem inobedientiarum noſtrarum? Maria adhuc majus aliquid præſtat: quid autem? Non ſolum ſe ſubjicit legi, ſed filium quoque ſuum illi ſubjicit: filium hunc majorem, liberiorem, potentiorem ſe, qui nihilominus ſubjici dignatur per illam, ſuppeditat adhuc Deo contra nos rationem millies validiorem ad reprobandum, & confundendum hunc ſuperbiæ ſpiritum, quo peccatores efficimur; hoc eſt, Maria ſubjicit legi ipſam magnitudinem, legi eamdem potentiam, legi ſupremum ipſum imperium: hoc enim duplex eſt miraculum, quod Cælum aperit nobis in hac ſollemnitate. Regina ſubjecta, & Deum ſubjiciens: Deus obediens, & oblatus per Matrem obedientem: cur? Ah! Cariſſimi Auditores, hoc bene intelligite. Vos qui in Mundo prima tenetis ſubſellia, & qui noviſſima: Vos, quos conditiones veſtræ diſtinguunt, & quos minime diſtinguunt; Summi ſimul, & imi, divites ſimul, & pauperes; ſum enim debitor omnibus, audite me: hic vobis datur unius ex præcipuis veritatibus cognitio, idque per eamdem ſtatuum veſtrorum comparationem, quam vobis ſum oſtenſurus. Quare Homo Deus legi ſubjectus? Ut intelligatis, Mundi Principes, ſpecialem, in qua eſtis, obligationem vivendi in perfecta ſubmiſſione legum divinarum. Nondum fortaſſe hanc intellexiſtis, & per inverſionem rationis, & religionis vobiſmet blanditi fuiſtis, rati divinarum legum ſeveritatem pro vobis non eſſe æque, ac pro ceteris hominibus: ſed fallaciſſimum hunc errorem abjicite, ideoque ſpiritu introite in Templum Jeruſalem: Videbitis enim oppoſitum effatum ſolide conſtitutum; & modo paulliſper intendatis animum in hodierni Myſterii conſiderationem, inferetis, divinas leges propius ad vos pertinere, quam ad homines reliquos, quamvis indiſcriminatim omnibus ſint irrogatæ.

De Sacrificio, quod Maria fecit gloriæ, atque celebritatis Virginitatis ſuæ.

Tertia, & noviſſima lectio: Maria ut legi obtemperet, ipſum quoque honorem ſacrificat, quia ſe purificans, ejuſdem conditionis, ac aliæ mulieres videtur. Ita offunditur nebula nitori Virginitatis ſuæ, Virginitatis, cujus adeo zelotypa fuerat in Incarnationis Myſterio, Virginitatis, cujus gloria eſt extrinſecus niteſcere, & ne minimam quidem labem aliorum oculis videndam permittere. Non abnuit illa hujus exiſtimationem, & nomen amittere; quæ omnium humiliationum, audeo dicere, difficillima eſt, quæ ſuſtineatur: eſſe puram coram Deo Solis inſtar, & impuram in hominum oculis videri. Tale nihilominus eſt Sacrificium, quod facit Virginum omnium Sanctiſſima: quare? ut legi pareat. At hæc Dei lex, nihil ex nobis adeo moleſtum requirit: vult nos videri, quales ſumus: & cum reipſa ſimus ſupremo Dei imperio ſubjecti, nos pudore non ſuffundamur ob ea, quæ ex nobis petit, officia, & quæ ipſi præſtare debemus obſequia, præſertim vero cum ſimus vere impuri, & peccatores, non erubeſcamus praxi pœnitentiæ, cujus ope noſmet expiare debemus, noſmet Deo reconciliare, & divinæ juſtitiæ ſatisfacere. Sed quid facimus ipſi? Peccatores eſſe volumus, & juſtos videri. Maria rerum ſpeciem negligit, modo certa ſit, ſe Virginitatis ſuæ theſaurum integrum tueri; vos autem ejuſdem parum ſolliciti, ſpeciem illius tamen retinere contenditis. *Pater Bourdalou, de Purificatione.*

Sancta Virgo, ut obediat legi, ipſũ quoque Filium ſuũ, quam unice diligebat, ſacrificat.

Maria unum dumtaxat habet Filium, & ut legi obtemperet, init conſilium illum ſacrificandi. Filium, quem ardentiſſima caritate diligebat; Filium, quem miraculoſe conceperat; Filium, in quo theſauros omnes poſſidebat; hunc offert in Templo Jeruſalem; ſed offert heroice ſine conditione, ſine exceptione, ſciens ſevera Cæli præcepta, aliquando in divini hujus Filii perſona adimplenda; conſentiens illum eſſe victimam, & pretium redemptionis hominum; hac de cauſſa abrenuncians omnibus ſenſibus cordis ſui, & per extremum conatum generoſiſſimæ ſeveriſſimæque obedientiæ, volens Filium ſuum non amplius ſuum eſſe niſi cum triſti, ac inevitabili neceſſitate videndi illum poſt annorum lapſum in Cruce immolatum. En quanti ſteterit Mariæ legem adimplere. Tanti ne, auditores cariſſimi, ſtatutum eſt nobis? Verum eſt; Dei legem adimplere aliquando ſtaturum eſſe nobis Sacrificio rerum omnium, quæ nobis cariſſima ſunt; ſed bona fide fateamur, nihilque noſmet celemus. Id quod nobis cariſſimum eſt, adeo ne ſpectabile eſt, ut tanti ſtare debeat Deo? Quantumvis nobis cariſſimum ſit, ex quo repugnat legi Dei, nonne id eſt, quod nos perturbet? Nonne id, quod nos corrumpit? Nonne id, quod nos damnat? Si Dei lex nobis reſecat malum adeo pernicioſum, quale iſtud eſt; num juſta eſt querela noſtra? & ſancta hæc vis, quam nobis facit nos ad abrenunciationem adeo ſalutarem impellens, habendane eſt tamquam rigoris exceſſus? Attendite ſi vobis lubet, hoc peculiarem animadverſionem requirit. In hac Sancta ſollemnitate Deus nobis dicit, ut Mariæ, vel ſi mavis, uti Abrahæ: *Tolle unigenitum tuum, quem diligis, & offer illum mihi in holocauſtum.* (*Geneſ.* 22.) Sacrifica mihi hunc primogenitum, hoc eſt, affectum hunc dominantem, qui eſt in corde tuo. Hoc nobis durum videtur, ſed ſimul ubi iterum id cogitaverimus, nos confiteri tenemur, hunc dominantem affectum, exempli gratia, eſſe turpem cupidinem nos dedecorantem, ſenſuum ſervitutem nos ad brutorum conditionem redigentem, legem peccati in nos tyrannidem exercentem. Sed ſimul confiteri cogimur, affectum hunc eſſe faſcinationem ſpiritus, & cordis, errorum fontem in vita, & flagitiorum in affectionibus, & actionibus noſtris. *Idem in eodem argumento.*

Virtutes quas in hoc Myſterio exercet Maria, & quas pro virili imitari debemus.

Conſiderate virtutes admirabiles, quas Virgo Sanctiſſima in hoc exercet Myſterio; gloriam ſuam tegit nolens videri qualis eſt: ſed præſefert humilitatem id eſſe viſa, quod non eſt. Ipſa Dei Mater eſt, & hominis tantum Mater videtur. Venit ut ſe purificet non ſecus, ac alias mulieres, quamvis ſit Virginum puriſſima. Ab hac lege ſoluta, illam tamen ſecundum omnes circumſtantias adimplet. Quamvis cariſſimus illi ſit hic adorabilis Filius, illum tamen pro nobis offert morti hodierna die quatenus victimam Æterno Patri præſentans. Audit, quid ſibi acerbiſſimum, triſtiſſimumque portenditur: quanam cum ſubmiſſione ſe ſubjicit? Deus meus! Quam conformis eſt Mariæ Spiritus ſpiritui Filii, & uterque a noſtro quam deformis! Videri volumus, quod minime ſumus: ſuperbia noſtra ne pati quidem nos id videri, quod ſumus. Luxus, faſtus, ambitio, & vanitas nos ad pedes altaris uſque concomitantur. Quid ſibi volunt diſtinctionis inſignia, quæ nullibi magis quam in Templo appetuntur? Tamen perplacet nobis profunda Sanctæ Virginis humilitas. Sed erimuſne ſemper jejuni, ac ſteriles admiratores inſignium virtutum illius? Noſter puritatis amor inſpiratne nobis magnam conſcientiæ religionem? Quid ipſi facimus ad adquirendam, alendamque virtutem adeo neceſſariam, ac delicatam? Illi dumtaxat Deum vident, qui mundo ſunt corde. *Idem.*

Quidquid offerimus Deo, offerẽdum eſt per manus Mariæ.

Pater Æternus voluit Filium ſuum ſibi per Mariæ manus offerri; victima adeo pura, & pretioſa non erat alienis manibus offerenda. Nulla unquam fuit acceptior oblatio. Volumuſne a Deo illam acceptari, quam offerimus illi? Offeramus eam per manus Sanctæ Virginis. Quinam pro nobis amor in Filio, ſemet diluculo propter homines immolare? Quæ caritas in Matre, offerre per ſe victimam hanc pro nobis! Nonne æquum eſt, ut qui nolunt habere Jeſum Chriſtum pro Salvatore, illum Judicem habeant? Nonne æquum eſt, divinum hunc Salvatorem in Mundo fieri in ruinam eorum, qui ab illo ſalutem conſequi noluerunt? Nunquid ipſe hoc in numero futurus ſum? *Pater Croiſet in Aſceticis, vel in Anno Chriſtiano pro ſingulis anni diebus.*

Virtutes quas Maria exercet in hoc Myſterio, & quarum nobis tribuit exẽplum.

Deſiderium, quod habuit Maria ſemet ſacrificandi, fecit, ut in hoc Myſterio eximias vitutes exerceret; obedientiam, humilitatem, amorem Dei, ſuimet collectionem. Cum illa concepiſſet per ſupernaturalem Spiritus Sancti operationem, non erat amplius ſubjecta legi Purificationis; tamen illi paret, ut imitetur exemplum filii ſui, qui, quin teneretur, ſubjecit ſe legi Circumciſionis. Non poterat illa Purificationis cæremonias ſervare, quin locum daret credendi, ſe non ſecus ac alias mulieres concepiſſe: ſed quamvis eſſet puriſſima, ſuſtinere voluit hanc humiliationem, & hanc mereri laudem, ſe imitatam fuiſſe in hoc Salvatorem, Deumque ſuum, qui cum eſſet Sanctus Sanctorum dedignatus non eſt peccati formam ſuſcipere, atque cum peccatoribus permiſceri. Latuit dies quadraginta, quin domo pedem efferret; toto hoc tempore manſit ſemper intenta contemplationi, admirationi, & ſervitio Jeſu Chriſti. Diuturna ſolitudine præparata, egreditur tandem in Templum profectura; illuc ingreditur magna cum gravitate, modeſtiam, ac reverentiam præſeferens, ferventem fundit orationem; Sacerdotem precatur, ut pro ipſa intercedat, quin meminerit ſe Mediatricem eſſe pro Sacerdotibus non ſecus, ac pro hominibus ceteris. Quamvis unicum habeat filium, nec alium ſit habitura; quamvis hic ſit ſibi infinite pretioſus, & in uno illo præter Filium, inveniat Creatorem, Deumque ſuum; ſola pro illo totum habeat amorem Matrum omnium erga filios ſuos, totum amorem Angelorum, & Sanctorum omnium pro Deo; illa tamen offert Filium hunc optatiſſimum, eum dat, atque ſacrificat. Quodnam tibi ſacrificium, Virgo Sancta! Pro me illud feciſti; ſed quam inde percipere valeo utilitatem, niſi eaſdem exercuero Virtutes, quarum adeo præclara mihi exempla tribuiſti? Offerens Deo Filium tuum ab illo poſce mihi exactiſſimam omnibus legibus ſuis obedientiam. *Pater le Valois in operibus ſpiritualibus Tomo 4.*

Lætitiæ ſenſus quibus afficiendi ſumus, vidẽtes Deum tantũ glorificari, quãtũ meretur in hoc miniſterio.

Omnes oblationes, quæ tibi factæ fuerunt a Mundi hujus primordio, Magne Deus; Victimæ omnes, quæ tibi ſacrificatæ fuerunt, hoſtiæ Abel, Noe, Abraham, Moyſis, Salomonis, nonniſi umbræ, & figuræ hujus fuerunt. Nullam huic ſimilem recepiſti, nullam vidiſti parem;

ſed

ſed dabis mihi veniam, ſi addidero, quamvis Deus ſit, te nec comprehendere, nec optare, nec mereri poſſe aliam digniorem te! Sed ſimul fateor, licet illa ſit infinita, te tamen illam mereri integram, & me ad altare tuum accedere, ut oſtendam gaudium, quo cor meum exultat, ubi video te pro meritis glorificari. Conſidera, Deus meus, Filium hunc, in quo tibi æternum complaces; vide ſtatum ad quem ſe redigit: audi, quid ille tibi dicat pro nobis. Os ejus nondum loquitur, ſed loquitur cor ſuum, & elata voce loquitur. Ecce Pater, ecce victima, quam tot ſæculis exſpectas. Omnia quæ tibi immolata fuerunt animalia, omnia Ægypti primogenita, quæ tibi fuerunt mactata, omnia primogenita Iſrael, quæ tibi oblata fuerunt, non valuerunt unquam placere tibi eo uſque, ut flecterent Juſtitiam tuam: ego ipſe perſonaliter veni, ut meipſum tibi præſentem, veni, ut me offeram morti, & per hanc oblationem obtineam a te, & merear veniam pro fratribus meis.

Noſmetipſos offerre debemus cum Filio Dei, qui in hoc Myſterio ſeſe offert Æterno Patri.

Si me tantum offerrem, & ſi me offerrem ſine illo, facerem tibi Domine oblationem contemptibilem: ſed cum Filius tuus me tibi, Domine, præſentat, poteſne non acceptum habere, quod tibi talis manus præſentat? Cum accidat mihi, ut cum illo conjungar, cum ipſe & ego unam tantum oblationem efficiamus, poteſne illum quidem recipere, me vero repellere? Illum nimio amore complecteris, ut liceat tibi id non amare, quod diligit; ego vero nimis illi carus ſum, ut nullo me in diſcrimine poſſit habere. *Pater le Valois in iiſdem operibus Tomo 4.*

Maria quatenus Dei Mater magnum efficit Sacrificium offerẽs Deo Filium ſuũ pro ſalute hominum.

Si Maria magnum hac die facit Sacrificium, quatenus Virgo per legalem Purificationem ſuam; non minus efficit quatenus Mater per Filii ſui præſentationem. Facile eſt cognoſcere Dominum legis non ſubjici legi ipſius. Ille tamen ſe ſubjicit, & Maria quinque ſiclos pro illius redemptione perſolvit. Hoc illa proculdubio non fecit, ut illum ab altarium eximeret miniſterio, cum ille ſit Sacerdos æternus, & hoſtia propitiationis pro peccatis hominum. Proinde quatenus talem hodierna die Maria ipſum offert Patri Æterno, & quatenus talem Filius ſeipſum offert Patri ſuo. Legalis cæremonia non eſt, ut ita dicam, niſi cortex Myſterii; Sacrificium Filii, & Matris totum intrinſecum eſt. J.C. per hanc oblationem incipit hodie in Templo noſtræ redemptionis Sacrificium in Calvario aliquando conſummandum. Maria de hoc edocta Myſterio offerens Æterno Patri Filium ſuum, redimit illum tamquam victimam juvenculam, in magnum illud Sacrificium alendam. Patres omnes affirmant illam ex toto corde Filium obtuliſſe, & hac de cauſſa illam vocant glorioſam humani generis Reparatricem. Ideo S. Bonaventura præclara hæc illi applicat verba: *Sic Maria dilexit Mundum*, ait ille, *ut Filium ſuum unigenitum daret. Pater Croiſet in Aſceticis, vel in anno Chriſtiano pro ſingulis anni diebus.*

Poterat Maria ſe diſpẽſare a Purificatione, ſed illi ſe ſubjicit aliis quidẽ bonum exẽplum allatura, aliis vero ne ſcãdalũ daret.

Potuiſſet Maria ſemet a Purificationis lege diſpenſare, quoniam miraculoſa ejus fecunditas Virginitatis ſuæ nitorem commendaverat. Hæc prohibitio ne ingrederetur in Templum, & ne quid Sanctum attingeret pro certo dierum numero poſt puerperium, locum habitura non erat pro Virgine, cujus uterus fuerat Templum Incarnati Verbi, & geſtaverat novem menſibus Sanctum Sanctorum, eumque geſtabat adhuc in ulnis ſuis. Sed ſi glorioſæ Maternitatis ſuæ privilegia illam ab hac lege eximebant, neceſſitas ædificandi Judæos, qui ignorabant miracula, quæ Spiritus Sanctus operatus fuerat in illa, & evitandi ſcandalum, quod peperiſſet omittens cæremonias, quibus ceteræ mulieres ſeſe ſubjiciebant; hæc, inquam, neceſſitas illam re ipſa impellebat ut ſeſe citra debitum purificaret, quemadmodum Jeſus Chriſtus circumcidi voluit citra neceſſitatem. *Nobis ille circumciditur, & illa purificatur*, S. Hieronymus inquit. Sed cum reliquis ſe permiſcet mulieribus eadem de cauſſa, qua Mundi Salvator cum ceteris ſe permiſcuit hominibus cum Cæſari tributum perſolvit: quamvis enim Rex Cæli & Terræ minime teneretur Regi mortali tributum dare, cum Judæi non cognoſcerent illius dominium ſupremum, quo eximebatur a lege, quæ illius derogabat poteſtati, & ille detrectans huic legi parere, ſcandalum præbuiſſet Scribis, & Phariſæis ſemper vigilantibus utrum locus ſibi daretur cenſuræ actionum illius; reddit Cæſari, quod Cæſaris erat, & cenſuit dandum eſſe hoc ſubmiſſionis ſuæ ſignum exemplo, quemadmodum credidit Maria ſibi hodierna die dandum hoc ſuæ obedientiæ monumentum Judæorum ædificationi. Magnum hoc exemplum nobis oſtendit falſitatem eorum prætextuum, quorum colore noſmetipſos a maxime neceſſariis Chriſtianæ Religionis officiis noſmet diſpenſamus. Putatiſne, genus, opes, poteſtatem, honores, conſuetudinem eſſe coram Deo legitimas cauſſas ad probandum luxum, immodeſtiam, ſuperbiam, libidinem, intemperantiam, & inſolentiam veſtram? Mundi Principes, ſæculi Matronæ, putatiſne Deum probare has legis imminutiones, partitiones, exceptiones, negligentias, omiſſiones, palliatas, ac perſonatas tranſgreſſiones, contemptus, profanationes, quas probare conamini, vel criminoſa mollitie, vel ambitioſis occupationibus, vel chimericis diſtinctionibus. *In Speciminibus Panegyricorum Tomo* 1.

Maria offert Filium ſuũ in hac cæremonia perinde, ac ſi ex tunc tradidiſſet illum carnificibus torquendũ, & crucifigendum.

Cum Maria hodiernam peregit cæremoniam, ſibi in anteceſſum omnia propoſuit tormenta, quæ Jeſus deinceps paſſurus erat, quaſi reipſa tradidiſſet eum in manus carnificum, qui exſpectare videbantur Matris aſſenſum, ut filium torquerent. Quis ambigit nunquid moleſtiſſimum fuerit ſuaviſſimæ Matri hunc aſſenſum præbere; illi inquam, quæ filium ſuum diligebat magis, quam Matres ceteræ ſuos; illi quæ illius noverat pretium, & quæ tamen adeo crudelibus cruciatibus objicit? O Deus! quot ſuſtinet impetus, & vires, antequam dicere poſſit, volo! Sed hinc quidem amor ſuus erga Deum, & conformitas voluntati ejus, atque decretis Juſtitiæ ipſius; inde vero amor, quo humanum genus complectebatur, cujus ſalus quodammodo ab hac oblatione pendebat, vicit amorem Maternum, effecitque ut morti traderet victimam adeo caram, & pretioſam. Utique, dicit illa Æterno Patri, volo; reddo tibi, Deus, cariſſimum Filium, quem dediſti mihi; ad majorem tui nominis gloriam de illo diſpone. Offero tibi omnes, & ſingulas Sanguinis guttas, quas in venis ejus poſui, ut illas tuæ Juſtitiæ ſacrifices; Vade, innocens Jeſu, quocumque te ſalus hominum vocat; non oppono me decretis Patris tui, neque conſiliis tui amoris; morere, aſſentior, modo ſalvos facias homines. Fingi ne quidquam poteſt illuſtrius, & glorioſius victrici hac conſenſione? Hac mente Sanctus Auguſtinus, & Sanctus Gregorius Mariam humani generis corredemptricem, & humanæ ſalutis mediatricem vocarunt. Nolo autem dicere ſolum quia cum conceperit, atque pepererit Salvatorem, dedit illi pretioſum Sanguinem, qui pretium fuit redemptionis noſtræ; ſed etiam quia in hodierna oblatione cooperata eſt ſaluti noſtræ peculiari, & præſtantiſſimo modo. 1. Quod illum offerens morti, cauſſa quodammodo fuit, ut Jeſus Chriſtus tanto ardore mortem ſubierit, & fortaſſe nunquam ſine Matris conſenſu hæc tormenta ſubire acceptaſſet. 2. Quia ſuam cum Filii ſui voluntate conjungens ſimul cum illo obtulit magnum hoc mortis ſuæ ſacrificium: & 3. Quia hodierna illius actio adeo excellens, & accepta Deo fuit, ut non ſine quadam congruentia merita fuerit humani generis redemptionem. Heu! poſſumuſne aliquid majus dicere, vel accomodatius ad gloriam Mariæ, vel illi majorem tribuere partem in hominum ſalute, & in omnibus gratiarum actionibus, quas æternum tribuemus Jeſu Chriſto, eo quod nos redemit? Quid poſt hæc reliquum eſt, niſi ut cooperemur ad Mariæ gloriam, quandoquidem hodierna die eximie cooperata eſt ſaluti noſtræ, & inter laudes, quas recipit, illam etiam habet devotionum noſtrarum? ad id ergo opus eſt, ut concomitemur oblationem, quam efficit pro ſalute noſtra, & præſentemus corda noſtra ſuper altare, ſuper quo ipſa præſentat filium ſuum. *Biroat de Purificatione.*

Magna fuit Salvatoris humiliatio redimi ſiclis quinque, cui cõſilio aſſentitur, & offert ſe Sacerdoti ejus, &c.

Si Maria redimit Filium ſuum ſecundum legem ſiclis quinque; Filius hic non aſſentitur, niſi ut ſe ulterius humiliet. Quæ enim humiliatio eſt homini Deo, ut adeo vili pretio redimatur ab hominibus, quos ipſe redempturus eſt pretio vulnerum quinque, & totius Sanguinis ſui? Aſſentitur ſolum ſe triginta denariis venumdari, ut habeat tempus creſcendi, & majorem Sanguinis copiam, quam effundat. Denique hac tantum conditione aſſentitur, ut permaneat ſemper æque vinctus Patri ſuo; quin deinceps ſeſe retractet, & primam obligationem infringat, illam inſtaurat quotidie, & ſingulis momentis vitæ ſuæ. Hoc munere perfecte adeo perfungitur, ut moriens dicere poſſit: *Conſummatum eſt.* Implevi Pater, quidquid tibi pollicitus ſum; docui homines legem tuam; paſſus ſum & pro te, & pro illis, quidquid voluiſti. Reliquum eſt ut reddam tibi animam meam, quam repoſcis a me. Eam tibi reddo Pater, iterum pono in manibus tuis. Ecce Domine, quemadmodum tu te tradidiſti pro me, & quomodo volo meipſum dare tibi. Quamvis nihil dem tibi, quod ad te non pertineat, tamen, quia cupis, ut abſoluto dominio, quod neceſſario habes in me, addam ultroneam meimetipſius oblationem, libenter, Domine, & libentiſſime me tibi ſacrifico. Sacrificium hoc ſincerum eſt, integrum eſt, meipſum trado omnibus voluntatibus tuis, & de me, de bonis meis, de valetudine mea, de omnibus ad arbitrium diſpones. Pudet me adeo ſero incipere, me tibi dare, ſed ultra differre neque poſſum, nec volo. *Pater le Valois, in Aſceticis Tomo* 5.

Ad exemplum Mariæ offerre debemus quidq; nobis cariſſimum eſt, neque in retributionem exſpectare in hoc Mundo niſi paſſiones ad exemplum illius.

Maria Deo offert quidquid habet cariſſimum, hoc eſt Filium unigenitum; hunc illi offert in Sacrificium, quocumque ſit illi pretio ſtaturum. Heu! Jampridem Deus petit a te, ut offeras illi unicum hoc tui cordis objectum, videlicet, peccatum hoc, quod inhæret tibi, hunc habitum, affectum hunc in te dominantem, & illum nondum potuit obtinere. Tempore eodem quo Sanctima Virgo facit adeo acceptam Æterno Patri oblationem, hic illi nihil promittit niſi cruces, atque paſſiones; eique declarat futurum, ut cor ſuum doloris gladius pertranſeat. Quæ merces? Ita Deus amicos ſuos excipit; Hoc pretio excipi

vultis?

ſacrificium quod in Calvario ſum conſummaturus: *Corpus autem aptaſti mihi, tunc dixi: ecce venio.* (*ad Hebr.* 10.)

Regius Propheta aliquando conſtituit juſti voluntatem in lege: *In lege Dei voluntas ejus*, (*Pſal.* 1.) & aliquando legem in corde juſti conſtituit: *Lex Dei in corde ipſius*, (*Pſal.* 39.) ut intelligamus, legem eſſe debere in corde noſtro, tamquam in ſede ſua, ubi præcipit omnibus motibus animæ noſtræ; ſimulque cor noſtrum eſſe debere in objecto amoris ſui, ut ſemper meditetur ejus mirabilia. Sed omnes hæ diverſæ locutiones Prophetæ nil ſignificant aliud, niſi diſpoſitionem, in qua eſſe debemus ſervandi legem: non enim ſolum in occaſionibus lex eſt adimplenda, ſed ſemper debemus præſto eſſe ad illam implendam tunc etiam cum occaſiones ſe minime offerunt: Hæc enim voluntatis diſpoſitio complectitur aliquo modo pretium effectivæ obſervantiæ, & eſt veluti fons meriti, quod ſeſe in vitam omnem effundit. Hinc fit, quod Propheta ſeſe exercens in hac eximia, & Deo accepta præparatione, non putabat ſolum ſatis eſſe, ſi diligens, & fidelis videretur legis obſervator; ſed ardenter cupiebat hoc ipſum deſiderium obſervandi illam, cujus efficaciam, & meritum noverat: *Concupivi deſiderare juſtificationes tuas.* (*Pſ.* 118.)

Voluit Dei Filius in hoc Myſterio Sanctam Matrē ſuam participem ſuarum humiliationū.

Dei Filius voluit Sanctam Matrem ſuam fieri humiliationum ſuarum conſortem, & quin aures præberet omnibus rationibus, quæ prohibebant ne ſubiret neceſſitatem legis, quæ facta non fuerat propter ipſam, ſeſe ſubjiceret, & ſecundum motum, quem ipſe illi inſpiraverat, exteriorem hanc dedecoris labem ſubiret. Hæc Filii innocentiam æque ac Matris laceſſebat; hunc ceteris hominibus parem faciebat, hunc cum peccatoribus confundebat, quamvis peccatoris ſolam haberet ſimilitudinem, fidemque adſtruebat, ipſum nulla in re illis eſſe ſuperiorem.

Rationes propter quas voluit Deus, Mariæ virtutē probari iis doloribus, quos illam paſſuram Simeon portendit.

Sancti Senis Simeonis prophetia Beatæ Virgini facta importuna videtur, & vix credi poſſe videtur ipſam hoc in ſtatu fuiſſe, ut cum illa talibus locutionibus duris adeo, & inſuetis uteretur, dicens illam dolore tamquam gladio eſſe tranſverberandam. Verum ſi nobis licet cauſſas inquirere, en aliquot. Prima eſt, opus fuiſſe, virtutem adeo eminentem, qualis ſua erat, non communibus tentationibus exerceri. Altera eſt, quia Mater cum Filio perfectam habere debebat ſimilitudinem, & ſicuti Paſſiones Jeſu Chriſti fuerunt infinitæ, opus erat, ut Matris quoque dolores eamdem haberent infinitatem. Tertia tandem, quia tribulationes ſunt ornamentum, gloria, & magnarum animarum pulcritudo.

Quodnam eſſet peccatum pro quo offerebatur ſacrificiū in legali purificatione.

Quamvis Maria innocens eſſet, & ab omni peccatorum genere ſeu actuali, ſeu originali præſervata; tamen venit ad offerendum ſacrificium in lege ſtatutum. *Alterum pro peccato.* (*Levit.* 12.) Ubi Doctores quærunt, pro quo peccato Maria ſe purificaverit, & debuerit hoc offerre ſacrificium: Putant alii pro peccato originali filii; ſed jam deletum fuerat in Circumciſione, quæ octavo poſt Nativitatem die peragebatur. Crediderunt alii, hic verba fieri de peccatis, quæ Mater commiſiſſe poterat in filii Conceptione, per concupiſcentiam. Non ideo tamen ſignificatur, parentes ſemper eſſe nocentes in filiorum productione; ſed ſaltem filium quem gignunt, ſemper eſſe peccatorem, non ſolum quod naſcitur reus originalis peccati quod ſecum defert ab utero Matris: ſed quia contrahit cum illa quamdam depravatam propenſionem, & quoddam peccati germen, quod concupiſcentia vocatur, & quod inceſſanter illum urget, ac ſollicitat in malum, quod fit cum tempore fatalis origo plurium peccatorum. Sed hoc locum habere nequit in Beata Virgine; dici enim non poteſt, illam concepiſſe in peccato Unigenitum ſuum; cum alioquin nequaquam ſubjecta fuerit concupiſcentiæ.

Purificatio in Maria idē erat ferme quod Circūciſio in Salvatore.

Mariæ Purificatio erat illi, quod Filio ſuo fuerat Circumciſio, qui peccator viſus eſt, & peccati characterem accepit; cum enim Circumciſio eſſet veluti remedium aliquod a Deo præſcriptum, & quod nunquam antea, vel poſt applicitum fuerat niſi peccatoribus tantum, coram Deo ſimul, & coram hominibus peccati ſimilitudinem deferebat. Hoc ipſum dicendum eſt de Purificatione puriſſimæ Virginis; quia hæc erat cæremonia a Deo præſcripta non ſecus ac Circumciſio; illa ibi quodammodo gerit characterem cicatricis; videtur enim inter inquinatas mulieres, quemadmodum Filius ſuus geſſerat characterem peccati, viſus peccator. Sed eſto per legis hujus obſervantiam Sancta Virgo nullum coram hominibus paſſa fuerit gloriæ detrimentum: ſaltem ſemet ſubjiciens, ſe ipſam debita privavit gloria; quia jure ſuo exigere poterat, ut haberetur pro ea, qualis erat, & abrenuntiabat incomparabili prærogativæ Virginitatis ſimul & Maternitatis ſuæ; etenim ſe purificans ſicut Matres ceteræ, nonne palam fatebatur, ſe nihil habere ſuper ceteras? Sed honor qui maximus illi cedere poterat, ſi habita fuiſſet tamquam Meſſiæ Mater non deterret illam ab officio, in hoc facientem contra id, quod plerique homines faciunt, qui externam tantum ſpeciem, & corticem ſervare cupiunt, modo videantur juſti, & viri boni, & pro talibus habeantur in Mundo, hoc ſatis eſſe putant quin de rei veritate laborent. Hæc praxis eſt plurimorum ignavorum Chriſti-fidelium, qui in ipſis etiam Religionis officiis, ſeſe mancipant legibus Mundi; ſed exemplum quod hodierna die nobis præbet hæc ſemper Sanctiſſima, & puriſſima Virgo, eſt nequaquam præferendi officio ſuo egregiam exiſtimationem, faciendo id, quod Deus petit a nobis, & permittendo, ut homines judicent quomodocumque voluerint.

Quantū cordi eſſe deberet Virgini gloria ſua, & quā ſenſibile deberet eſſe illius ſacrificium.

Verumtamen ne cogitetis hoc ſacrificium honoris, & gloriæ, quod Sancta facit Virgo, parum aliquid eſſe, quemadmodum fortaſſe arbitramini; ſi enim humiliatio dimetienda eſt ex ſtatu, & profeſſione ſingulorum, quemadmodum nobilem, cordatumque virum dedecorat haberi pro ignavo, & eruditum doctumque haberi pro rudi, & illiterato: cum enim in eo ſuum decus conſtituant, hac in re ſaltem irreprehenſibiles eſſe, niſi in eadem emineant, nihil eſt, cujus exiſtimationem ſollicitius perquirant, quam gloriam ex iis rebus, quæ ſunt objectum ſuæ cupiditatis; & oculi pupillam lædere videntur illi, qui eos laceſſunt ex ea parte, ubi maximus eſt ſenſus illorum.

Sancta Virgo huic gloriæ abrenūtiare videtur publica profeſſione, quæ illi cedit in dedecus.

Ut legi huic pareat glorioſa Virgo, non ſufficit illi abrenuntiare quodammodo gloriæ qua nulla unquam major fuit, & videtur etiam illi per publicam abrenuntiare confeſſionem, & in ſollemni cæremonia; quæ circumſtantia in hoc facto connotanda eſt, quoniam videtur illi æque ac ceteræ mulieres eſſe ſubjecta. Hæc publica eſt confeſſio ratione loci, frequentiæ populi, & qualitatis eorum, qui huic interſunt Myſterio, Sacerdotes, Laici, Pontifices, mortales ſtatuum omnium, & conditionum. In hoc templum, ubi alius vovit puritatem, nunc ingreditur purificanda; & Templum ipſum illi exprobrare videtur ſtatus diverſitatem, in qua hodierna die ſeſe illi præſentat. Miniſtri Templi non vident amplius illam, niſi inter ceteras vulgo mulieres, poſtquam tandiu in altarium miniſterio verſata fuerat; & hæc altaria onuſta videntur muneribus, quæ lex in hujuſmodi cæremonia expetebat. Ita tempus, locus, perſonæ, omnia confluunt ad publicam, ſollemnem, authenticam profeſſionem hanc conſtituendam; Mariam nihil habere, quo inter ceteras diſtinguatur.

PARAGRAPHUS VI.

Delecti ex Aſceticis, & nuperis Concionatoribus loci hujus argumenti.

Multitudo rerum mirabilium quæ hac in ſolēnitate acciderunt, huic nomen feceruntOccurſus.

IN hac feſtivitate, Auditores, Myſterium ne, an Myſteriorum congeries recolitur, quæ confluere videntur ad illam ſanctiorem, ac ſollemniorem efficiendam? Hæc feſtivitas ſimul eſt Jeſu, & Mariæ, in qua utriuſque occurrunt magnalia, & humiliationes; in qua gaudium, & dolor ſimul locum inveniunt; in qua mors, & vita coaleſcere videntur in eodem ſubjecto, & ubi tandem mira inverſione Mundi Redemptor eſt ipſe ab una ex ſuis creaturis redemptus. Hæc, fideles, harum rerum omnium congeries nomen Occurſus tribuit huic feſtivitati, eamque reddidit unam ex ampliſſimis, quæ in Eccleſia celebrentur.

Qua in re debeamus immorari in multitudine tot mirabilium.

Verum quia hæc mirabilium multitudo, quorum ſingula noſtram mererentur attentionem, prohibet ne in ſingulis immoremur; niſi indigne laturi id fueritis, unice id quæram, in quo præcipue hujus ſollemnitatis ratio ſita eſt. Hæc autem, Virgo Sanctiſſima, eſt exemplum quod omnibus præbes hominibus, temet ſubjiciendi legi humilianti, cui ut pareres nullo in diſcrimine habuiſti gloriam tuam, de qua agebatur, & difficultatem, quæ tibi poterat oboriri, in oblatione Filii tui pro generis humani ſalute, nec non dignitatem tuam, quæ proculdubio te diſpenſare debebat. Sed ut nobis præberes exemplum perfectiſſimæ obedientiæ in hac occaſione, abrenuntias quodammodo gloriæ tuæ, temet licet Virginum puriſſimam purificationi ſubjiciens. Superas omnes amoris naturalis affectus, offerens Filium tuum tamquam victimam pro hominum ſalute; & quamvis quatenus Dei Mater, ſis univerſorum Domina, & Regina, præfers officium, quo nequaquam tenebaris, omnibus conſiderationibus magnitudinis tuæ, ac tuæ dignitatis per eam obedientiam, quam creatura præſtare poſſit maximam legibus Dei. *Auctor Sermonum in omnia argumenta &c.*

Documētū, quod haurire poſſumus exMyſterio, quod hodierna die celebratur.

Quot mirabilia hoc Evangelium complectitur! Deus ſemet offert Deo; puer dies quadraginta natus offert ſe ipſum Patri æterno; ſimul Sacerdos, & victima. Virgo, quia Mater effecta eſt, ſeſe purificat, quamvis ſine Virginitatis jactura pepererit: Senex inter ulnas ſuas tenet eum, quem Cælum, & terra capere non poſſunt. (2. *Par.* 2. 6.) Sed dicamus omnia quæ hodierna die fiunt, ad noſtram fieri eruditionem; Sanctiſſimam Virginem ſe in Templum conferre die quadrageſima ſecundum legem Moyſis; illam eo deferre Filium ſuum offerendum Domino; non ex aliqua neceſſitate ex parte Matris, vel Filii; ſed ut ibi præbeat exemplum humilitatis, & obedientiæ. Hæ duæ ſunt virtutes, quas in hac feſtivitate pro viribus debemus adquirere; ubi enim validiores nobis ſuppetere poſſunt ad eas adquirendas cauſſæ? Maria eſt Mater Dei, Maria Mater eſt ſimul, & Virgo; & quin ſe ipſam diſpenſare velit a generali lege purificationis per particulare privilegium, ſeſe cum ceteris vulgo Matribus confundit: Quæ humilitas! ſed ſimul etiam quæ gloria pro illa, & quod pro nobis dedecus, qui adeo ſolliciti ſumus, ut gloriam aucupemur ex iis qualitatibus, quibus ab aliis ſecernimur. Gratia, quidam S. Pater ait, Sanctiſſimam Virginem ſupra legem evexerat; ſed infra illam dejicit humilitas. Nos vero e contra dicere poſſumus, peccatum nos legi ſubjicere, & per ſuperbiam ab illa diſpenſationem appetere. Imitemur Sanctam Virginem, certi nihil aptius eſſe ad tuendam humilitatis virtutem, quam eos celare locos, qui nobis ſunt glorioſiſſimi, ſicuti nihil aptius eſſe poteſt ad illam nobis præripiendam, quam eos in lucem proferre. *Auctor recens.*

Reverentia Mariæ erga Dei legem prohibuit ne ſe ab illa diſpenſaret.

Cum lex Purificationis lata eſſet pro mulieribus tantum, Virgo ſeſe eidem ſubjicere nonniſi ægerrime poterat. Maria illi obſequens, mentiebatur quidquid erat; obruebat hac cæremonia gloriam ſuæ Virginitatis; amittebat apud homines honorem divinæ Maternitatis; Sacrificabat voluptatem, qua afficiebatur habita apud omnes Sancta, innocens, pura; quæ proculdubio ſatis validæ rationes erant, ne ſe legi ſubjiceret; ſed reverentia erga legis auctorem prævalet omnibus rationibus, quas diſpenſationi prætexere poterat. Reſpicit Filium ſuum tamquam exemplum ſibi imitandum, neque erubeſcit facere in Purificatione ſua, quod ille non erubuit in Circumciſione. Jeſus Chriſtus in Circumciſione ſua occuluit notas omnes ſuæ divinitatis. Maria celat in Purificatione omnia divinæ Maternitatis indicia. In Circumciſione Dei Filius recipit in carne ſua peccati characterem: In Purificatione Dei Mater offert Sacrificium ad maculam peccati eluendam. Quæ ſubmiſſio! quæ reverentia! quæ obedientia? Quid impoſſibile virtutem habenti? Quid impoſſibile cordi diligenti? Sed aliquidne majus eſt, quam Deo parere?

Non imitamur exemplum Mariæ in obſervātia divinarū legum.

Blandiarne mihi ratus ſincerum habere Dei amorem, quandoquidem adeo modice legem ejus revereor? Maria ſibi Religioni vertiſſet, Purificationis legem nequaquam ſervare, quamvis ab illa eſſet immunis; ego vero quibuſlibet excuſationibus aures præbeo, ut me a Dei lege diſpenſem, & tantum abeſt, quod humilitatem ejus imiter, qua tegit quidquid cedit in laudem ſuam, ut ſuperbia nobis ſuadeat, ut nihil miſſum faciamus, ut alii ab iis, qui ſumus, videamur. Sancta Virgo in Myſterio Purificationis ſuæ celat gloriam ſuam nolens videri quod eſt, & quin illam extollat, efficit, ut ſua fulgeat humilitas, id eſſe viſa qualis non eſt, & quod illam humiliat. Mater Dei eſt, & non videtur niſi hominis Mater; puriſſima eſt, & videtur impura, quia, vult purificari. Quæ humilitas! Nolumus videri quales ſumus, hoc eſt peccatores, & videri volumus quales non ſumus, videlicet juſti. Quæ ſuperbia! Maria eſt omnium creaturarum puriſſima, & vult adhuc emundari? Quis puritatis amor! Impuri ſumus & in conceptione, & in nativitate, & in vita noſtra, & noſmet expiare negligimus? Quæ incuria! Maria ſubjecta non eſt legi purificationis. Lex eadem illam excipit, & ipſa ſe ſubjicit. Facit plura quam debeat; ego vero non facio quod debeo. Quin faciam opera ſupererogationis, memet coarcto ad ea, quæ ſunt præcepti, & in his etiam ſæpe deficio. Quæ parcitas cum Deo ita liberali! *Pater Nepveu Tomo* 1. *Chriſtianarum Conſiderationum.*

Admirabilis Mariæ humilitas, quæ haberi vult tamquā mulier e vulgo.

Renuit Maria Dei Matrem eſſe, niſi Cæleſtis nuncius affirmet votum Virginitatis ab illa nuncupatum in ſua perfectione permanſurum. Tamen hodierno aſſentitur Myſterio, ut hujus Virginitatis decor, qui videtur illi adeo pretioſus, evaneſcat in oculis hominum, quandoquidem ſemet legi ſubjiciens juſtum præbet argumentum judicandi ipſam eo modo concepiſſe, quo ceteræ, pro quibus lex fuerat irrogata. Cum ergo ſeſe cum illis admiſcet in Templo, in hominum oculis Virginitatis ſuæ gloriam ſacrificat. Immolat ſimul honorem ſublimis dignitatis ſuæ, quia in hac cæremonia nequaquam videtur tamquam Mater Sancti Sanctorum, neque tamquam Mater Redemptoris hominum, ſed tamquam Mater filii peccatoris, qui non ſecus ac alii redimendus eſt. O admirabilem Mariæ humilitatem! O mirabile Sacrificium, quod Deum colit per moralem deſtructionem ſtatus ſui, & omnium præſtantiſſimarum prærogativarum! Maria nihil habet adeo magnum, & carum, quod non ſacrificet glorię Dei ſui. Quod humilitatis exemplum! Noſmet inſpiciamus, & conſulamus, quæſo, utrum Deo hoc glorię Sacrificium offeramus. Heu! Quoties exprobrabit nobis conſcientia noſtra, nos, qui honoris noſtri victimam offerre debueramus, inde nobis idolum feciſſe? Fallaci huic numini potior orbis Chriſtiani pars ſacrificat. Quotuſquiſque inter nos eſt, inter illos dico, qui ad perfectionem anhelant, cui ſatis ſit fidelitatis, & conſtantię, ut glorię, atque exiſtimationis ſuę acceptam in oculis Dei oblationem efficiat? Non deſunt qui ſacrificent Deo bona, voluptates, odium, incontinentiam; Non deſunt qui ſacrificent Deo oculos per lacrimas, corpus per jejunia, & auſteritates; ſed qui gloriam ſacrificet ſuam, nemo eſt. Hæc tamen eſt Chriſtianiſmi profeſſio, gloriam ſacrificare. Scimus Deum hanc ſibi victimam depoſcere, quę nequit ſubſiſtere niſi ſuper altare Dei ſacrificetur: *Non nobis, Domine, non nobis, ſed nomini tuo da gloriam.* O quam diſtamus ab exemplis Marię! Abſcondit illa ſtatum ſuum, retinet in obſcuritate ampliſſimas perfectiones ſuas; nos vero conditionis noſtrę idolatrę ſumus; & videri volumus, quod minime ſumus. Cur mihi vacat perſequi moralem hanc adeo neceſſariam? *P. Texier ſermonibus de feſtis diebus B. Virginis.*

Argumenti ejuſdē continuatio.

Sancta Virgo duos turtures offert, alterum in holocauſtum, gratias actura Deo propter datum ſibi Filium: ſed quod mirum eſt, offert alterum, ut expietur a ſordibus, quas lex declarat contrahi a mulieribus, cum Matres fiunt. Ecce quænam fuerit humilitas Mariæ. Seſe cum aliis mulieribus confundit; non abnuit ſemet inſerere in numerum earum, quæ pollutæ ſunt, & quæ indigent offerre Sacrificium, ut purificentur. Non vult aures præbere rationibus, quæ illam diſpenſabant a lege, quæ facta non erat pro illa, & qua non tenebatur. Quæ probabilitatis ſpecies eſt, Judæorum Legiſlatorem declarando mulierem prægnantem immundam eſſe, illam etiam comprehendere voluiſſe, cui contigit Dei Matrem fieri, & quæ per hoc facta fuit omnium creaturarum Sanctiſſima, atque puriſſima? Quæ ſpecies, Legiſlatorem hunc præcipiendo, ut Matres omnes in Templum accedentes, ut purificentur, cogere voluiſſe Matrem illius, qui factus eſt homo, ut humanum genus purificaret? Quæ Templum Dei eſt ſe indignam credere, quæ in Templum materiale ingrediatur! Quæ ulnis ſuis tenet ſummum Sacrificatorem, opem implorare mortalis Sacerdotis, ut pro ſe offerat Sacrificium? (*Luc.* 13.) Illa, cui ſupervenit Spiritus Sanctus, & quam obumbravit virtus Altiſſimi, ita ſe gerit perinde ac ipſa non deberet unice gratiæ, & Spiritui Sancto Maternitatis ſuæ dignitatem. Magnum hoc exemplum nonne deberet efficere, ut intuentes illam, quæ ſine ulla neceſſitate ſe purificat, intelligeremus quanto magis noſmet expiare debeamus? Maria, quamvis puriſſima, ſeſe inſerit in eorum numerum, quæ ſunt immundæ. Unde nam fit, ut nos peccatores, & noxii ægre noſmet humiliare velimus, & noſtra peccata, & miſerias cognoſcere? Inde eſt, quod ſumus ſuperbi; ſuperbia noſtra nobis tegit noſtras iniquitates. Illa, quæ humilis eſt, videri vult peccatrix, quamvis ſit innocens: illi qui ſuperbi ſunt, videri volunt innocentes, quamvis ſint peccatores; quid enim ſumus nos fratres? Si noſmet ipſos excuſſerimus, inveniemus in nobis longe alias, quam legales immunditias. Tamen videte maximam Judæorum curam ſeſe purificantium, ubi inquinati erant; & e contra videte negligentiam, in qua vivimus, & modicam curam, qua noſmet purificare ſtudemus! *Lambert Tomo* 5. *Anni Evangelici.*

Humilitas Filii Dei, quæ in hoc apparet Myſterio exaltatur teſtimonio Sancti Simeonis, & Annæ Prophetiſſæ.

Severitas legis, quam ſubit Dei Filius hodie illi gravior eſt propter id, quod eſſe videtur, quam omnes futuræ vitæ ſuæ ſtatus. In Myſterio ſuæ Præſentationis in Templo, & cum Sancta illius Mater eo ſe confert illum Domino oblatura, eumque redemptura; ibi in ſtatu peccatoris apparet; ſuſtinet, Matrem ſuam quæ eſt immaculata, non ſecus, ac alias ſubjici mulieres legi Purificationis: redimitur ille, qui venit futurus aliorum Redemptor. Hæc omnia ſunt humiliantia; ſed hæ humiliationes extolluntur per ea, quæ Simeon inquit, & per Annæ Prophetiſſæ prædictiones. Licet puer, licet peccator videatur; divinitas ejus, ac redemptio prædicatur. *Auctor Recens.*

Maria obedit legi, eāque in omnibus circūſtantiis adimplet.

Maria non obedit ſolum eſſentialibus legis articulis; illam obſervat etiam in omnibus circumſtantiis. Quadraginta dies moratur, quin domo pedem efferat. Sibi Templi aditum interdicit: neque fit particeps Sacrorum, quamvis nonniſi Sanctum Sanctorum pepererit. Par turturum ſe obtuliſſe contenta, non offert agnum; ſeu quia hæc erat divitum oblatio; ſeu quia deferens in ulnis ſuis Agnum ſine macula, qui veniebat, ut tolleret peccata Mundi, coram veritate, umbræ, & figuræ debebant evaneſcere. Hoc quam ſpecioſum eſt! & quam magnum! Quantum poteſtatis habet in fidelem animam Dei lex! Sed quam ædificans eſt Spiritus, quo hanc animat cæremoniam! Hoc ipſa fecit ad evitandam ſingularitatem, & ſcandalum. Liquebat illam Matrem eſſe, ſed Filium ejus Deum eſſe latebat. Quid illa? ſacrificat ſpeciem puritatis ſuæ, ut auferat ſcandalum; ſed puritatis virtutem conſervat, ut ſemper Deo placeat.

Obediens legi omnem aufert ſcandali occaſionē, quā accipere Judæi potuiſſent, ſi illa ſeſe diſpenſaſſet.

O quam verum eſt obedientiam inſigniores referre victorias! Maria enim honorem ſuum ſacrificans, ea in re ſe vincit, qua nihil in Virgine delicatius eſt. Sanctus hic zelus, & ſapiens hæc agendi ratio mihi pro norma eſſe debet. Duo hæc ſimul conjungere debeo. Virtutem, & virtutis ſpeciem: mihi virtutem, ejuſque rem, proximo autem virtutis corticem debeo. Sed quot ſunt ex harum Virginum numero, de quibus S. Auguſtinus verba facit, quæ pudore ſuffundi metuunt, & quas non pudet id facere, propter quod ſuffundantur! quæ minorem adhibent curam, ut puritatem ſuam tueantur, quam ut præclaræ hujus virtutis ſpeciem ſartam, tectamque cuſtodiant! Domine, cujus oculus penitiorem cordis mei partem ſcrutatur, vides quam longe ſenſus, quos mihi vanitas inſpirat, abhorreant ab illis, quos humilitas vera tuæ inſpirat Sanctiſſimæ Matri. Ego videri volo quidquid ſum, ſæpe etiam pluſquam ſum, & fere ſemper id, quod minime ſum, & quod eſſe nolo. *Auctor Recens.*

Maria ſemet Purificationis legi ſubjiciēs deſtruit exemplo ſuo ſpiritu in-

Maria ſe ſubjiciens legi Purificationis, ſeque in Templo purificans noſtram agendi rationem confundit: Tandem enim Regina erat, Mater erat Dei, & tamquam Dei Mater legitimam poſſidebat auctoritatem in ipſum Legis auctorem, ideoque omnes habebat ſupremi titulos imperii,

vultis? Nunquam dilexit impenſius aliquem niſi Jeſum, & Mariam; & neminem magis afflixit? Creditis ne igitur, cruces eſſe indicium amicitiæ Dei erga nos, & gratiam, quam vobis largitur? Nunquid ambigere poteſtis videntes, quomodo Jeſum & Mariam excipiat? Heu! querimoniæ, & obmurmurationes veſtræ inter tormenta, nonne palam oſtendunt a vobis oppoſitum credi? *Chriſtianæ Conſiderationes Patris Nepveu.*

Quo gaudio exultavit Simeon videns vota, & deſideria ſua adimpleta.

Venerabilis Senex, cui Simeonis nomen, homo juſtus, ac timens Deum, jam pridem Salvatoris adventum exſpectans, qui futurus erat conſolatio populi ſui, adfuit in Templo tunc cum illuc ingreſsa eſt Beata Virgo. Spiritus Sanctus quo plenus erat, & qui ſecretam illi afflaverat certitudinem, ſe non moriturum, niſi videret Chriſtum Domini, & qui illum in Templum adduxerat, aperuit illi Mulierem hanc eſse Dei Matrem, ejuſque Filium eſse Meſſiam. Tunc ſancto correptus impetu amoris, gratitudinis, ac lætitiæ, accipiens puerum in ulnis ſuis exclamavit: Nunc dimittere potes Domine ſervum tuum, eumque in æternam requiem vocare, ſecundum id quod mihi pollicitus es. Voti compos morior; nihil ultra mihi optandum eſt in terra: tempus eſt, ut claudantur oculi mei, quoniam nihil reliquum eſt, quod videant, cum viderint illum, quem in Mundum miſiſti, per quem Mundus ſalvetur, illum, qui docturus eſt gentes, & ſuo lumine diſſipaturus erroris, & idololatriæ tenebras effuſas in faciem univerſæ terræ; illum denique, qui erit gloria populi tui Iſrael. Deinde Senex Sanctus ad Mariam converſus, video, & intelligo, dixit, illi reddens pretioſum hoc depoſitum, quamvis cariſſimus Filius iſte in mundum venerit ad humanum genus ſalvandum, ipſum aliquando futurum cauſsam propter quam multi peribunt, eo quod ex illius morte proficere noluerint. Quamvis Judæi illum recidere concupiſcant, addidit, prævideo, neminem illi infenſiorem fore inimicum, quam populum ſuum; & donec in terris vixerit, hoc illi futurum eſse contradictionis objectum. Venit ille, ut quatenus victima ſeſe offerat Patri ſuo; tu in illius Præſentatione aſsenſum præbuiſti morti ejus; hoc manet te, ut anima tua gladio tranſverberetur per dolorem, quem patieris cruentum hoc Sacrificium intuita. *Pater Croiſet in Aſceticis exercitationibus in ſingulos anni dies.*

Maria in hac cæremonia diſtingui noluita ceteris mulieribus.

Maria Cæleſti lumine præventa, confirmata in gratia, afflata motibus Spiritus Sancti, & ducta exemplo Filii ſui; quamvis diſtincta eſset ab aliis mulieribus, nihil vidit in ſe, quod ipſam eximeret ab aliarum Purificatione; & quamvis Mater eſset Dei, ſe ſe gerere voluit, quaſi non eſset. Verita eſt ſingulares modos appetere, quos Jeſus Chriſtus reſpuebat. Voluerat ille ſimilis eſse homini rebus in omnibus, exceptis ignorantia, & peccato; volebat etiam, excepta Virginali innocentia, & divina Maternitate ſua ſeſe cum aliis mulieribus permiſcere, ac ſe illis præbere ſimilem non ſolum quoad naturam, verum etiam quoad praxim earumdem virtutum, earumdemque legum obſervantiam. Ita cum loquor de privilegiis, quæ illi procuravit ſimplex hæc obſervantia, & de luce nova, quam effudit in eminentes virtutes illius, non vereor illam conferre cum celeberrimo Joſue, qui naturæ ordinem invertit, & qui ſolem retardavit in curſus ſui pernicitate. Comparatio mea æquior erit, ſi illam cum prudenti Debora comparavero, quæ Dei inimicos delevit, quin ſtellarum ordinem inverteret: *Stellæ manentes in ordine, & curſu ſuo pugnaverunt contra Siſaram.* Videlicet Virgo Sanctiſſima, cujus tota vitæ ratio ſingularis extitit, & miraculoſa, nullam adfectavit ſingularitatem, aut miraculum; ſed e contra vitam ducens communem, voluit ſemper facere, licet modo non communi, quidquid aliæ ſuæ conditionis, & ſexus faciebant. O præſtantiſſima ratio, qua vos Auditores lectiſſimi, voſmet cum illa purificetis! Relinquite, relinquite in illuſionibus ſuis vanas animas, & ſemetipſis plenas, quæ, quidquid faciant, ſe in omnibus eſse cupiunt univerſales. Sinite eas, ut inter ceteras niteant, ſibi peculiares leges præſcribere ſumptibus legis Domini. Vos autem bona fide facite, quod eſt officii veſtri, & ſcitote in vulgatioribus occupationibus veſtris puriores, & acceptiores Domino futuros, quam tot alii qui ſibi ad ad arbitrium confingunt devotiones, & perinde ac Evangelium ſaluti eorum non proſpexiſset, ut perfectiores fiant, ſequuntur regulas, vel ut melius dicam, errores ſpiritus ſui. Facite quidquid vobis lubet ad adquirendos novos puritatis, & meritorum gradus; ſed ne ſequamini remotas vias, in quas amor proprius vos adducere poteſt, ut pereatis. Contendite ad ſtatus veſtri perfectionem; verum ad Sanctæ Virginis imitationem communia, & vulgaria officia veſtra ne deſeratis. Et ſi vultis melius adhuc proficere ex eo, quod in hodierna ſollemnitate vobis præbet exemplo, voſmet ut illa, purificate non ſolum per obedientiam, verum etiam per oblationem veſtram. *Elogia hiſtorica Sanctorum.*

Maria offerens Templo Filium

Ad implendam Domini legem Virgo incomparabilis omnia animæ ſuæ gaudia ſacrificat. Apertius loquar: Novit id, quod factura eſt præſentans Jeſum Chriſtum, futurum ſibi fontem dolorum. Videt Simeonem ſibi oſtentantem gladium, quo eſt transfigenda: audit oraculum Cæleſte, quod ſibi per Sanctum Senem nunciatur, & non ignorat prædictionem ſibi factam eſſe ſui Martyrii principium. Hoc nullo habet in diſcrimine; Zelus legis eam urget. Templum ingreditur, a Simeone videtur, ponit Filium ſuum in manibus ejus, & per prophetica illa verba: *Tuam ipſius animam pertranſibit gladius,* (*Luca* 2.) ab eo lethale recipit vulnus. Etenim ne putetis, illam effectum hunc in Calvario tantum excepiſſe, cum adſtitit Filii ſui crucifixioni; ſed quidquid tunc erat paſſura, hodierna die patitur, & hodie dicere poteſt ſe Cruci eſſe confixam. Sed cur oportet, illam obedientem legi acerbiſſimum hoc pati Martyrium? Ah! Chriſtiani, quia prædeſtinata erat, ut nos magnam hanc doceret veritatem, ubi agitur de lege Dei, ibi nullam haberi poſſe voluptatis, aut ſuavitatis vitæ hujus rationem. Cujus rei hoc authenticum eſt argumentum. Si enim gaudia æque ſancta, & pura, qualia fuerunt ſua, ſacrificanda fuerunt; ſi juſtum non eſt, S. Bernardus ait, ut noſtris parcamus, quæ inania ſunt, quæ ſunt prophana, quæ nos diſſipant, & quæ nobis auferunt Dei Spiritum; & ſi Mater Dei, quæ per excellentiam erat inter mulieres omnes benedicta, nihilominus non abnuit præ ceteris affligi ſeſe legi ſubjiciens; debemus ipſi adeo facile divinam hanc legem reſpuere, ſi qua nobis ſubeunda ſit pœna ad eam obſervandam? *P. Bourdalove, ſermone de Purificatione.*

Suū experta eſt dolorem omnē, quem mox paſſa eſt in Calvario in morte Salvatoris.

Pariter Filius Dei præſentans ſe Templo vidit quidquid paſſurus ſit propter hominum ſalutē.

Ita eſt, Auditores, ex quo Jeſus Chriſtus ex corde acceptat pœnas omnes terribilis hujus ſententiæ, ab hac ſuæ Præſentationis die in Templo videt quidquid ſibi perferendum ſit, eique alacriter, & fortiter ſe ſubjicit. Ex eo tempore omnes naturæ humiliationes quibus ſe ſubjicit, omnes moleſti vitæ mortalis labores, omnes miſſionis ſuæ contradictiones, contemptus, qui fient de ejus perſona, contumelioſæ repulſæ divinitatem ſuam confitendi, inutilitas, & abuſus doctrinæ ſuæ, Judæorum ingratitudo, Scribarum, & Phariſæorum injuriæ, omnia oculis ejus præſentantur, omnia in anteceſſum in Sacrificii ſui proſpectum proponuntur. Jam videt paratum ſupplicii ſui locum, ubi Sanguinis ſui pretium perſolvetur, & ubi crucifigendus eſt. Videt illos, qui in Judææ ſubſelliis ſeſſuri ſunt ad judicandum ipſum tamquam blaſphemum, & ſeductorem &c. *Ex ſermonibus, qui Patri Maſſillon tribuuntur.*

Sacrificiū, quod offert Maria, & exemplum, quod tribuit ſacrificādi, quidquid nobis cariſſimi eſt, ut divinæ legi obediamus.

Maria, quæ venit in Templum, Dei Mater eſt: Filius ejus ibi deberet ſacrificia recipere, & nihilominus ipſa illum offert tamquam victimam morti deſtinatam. Maria Virgo eſt; attamen ſemet offert purificandam perinde ac eſſet impura. Maria eſt parentum omnium optima; attamen offert omnibus paſſionibus, & perſecutionibus amabiliſſimum Filiorum omnium, quaſi illum nulla caritate diligeret. Quod in hac cæremonia admirabilius eſt, omnia fiunt per operationem Spiritus Sancti, omnia fiunt amoris affectu erga legem, cujus omnes circumſtantias ad unguem vult obſervare. Hac agendi ratione, Virgo Sancta, nos doces regulas accuratiſſimæ diligentiæ, & media nos purificandi, atque ſanctificandi. Hac nobis oſtendis adimpleta eſſe oracula, ac tandem nos recepiſſe Dei noſtri miſericordiam in medio Templi: *Suſcepimus Deus miſericordiam in medio Templi tui;* nobis impetra, ut ſacrificare poſſimus quidquid nobis cariſſimum eſt, ut ſequamur J. C. in humiliationibus ſuis, ut amemus ſicut ille, obſcuritatem, & ſicut tu, S. Virgo, eas contemnere actiones, quæ in hominum oculis renident; ſed illas tantum, quas approbat Deus, quamvis humilitatis velo tegantur. *Elogia hiſtorica Tomo primo.*

Maria ſeſe humiliat non ſecus, ac Filius.

Cæleſti afflatu perficere, quod per explicitam obligationem fiebat, perfecta eſt obedientia, & humilitas, cujus una Maria capax eſt. Merum placendi Deo deſiderium fecit, ut ipſum ſuperaret præceptum; invenit in Filio ſuo exinanito ſpiritum legis, & id quod aliis erat humiliatio ſtatus, & inevitabilis neceſſitatis, facta eſt in Maria cauſa meriti, ac perfectionis. Aliis dicebatur mulieribus, legem conſulite; Maria vero ſibi dicebat, inſpice Deum tuum, Legis auctorem. Ille Templum ingreſſus offert ſe Deo, quamvis ſit Deus Templi: cur abnuam memet purificare, licet ſim Virgo? Aliena indutus natura voluit illi obtemperare, a quo miſſus fuit; cur ego non obediam illi, permanens in mea? O Creator! creatura! Quæ comparatio! Creator a nemine pendens, & nihilo ſecius ſubjectus! Quod exemplum ſubmiſſionis creaturæ vili, & contemptibili, & neceſſario ſubjectæ qualis ego ſum! In hunc ſcopulum, Domine, tota vanitas mea debet allidere; & videns illum, qui Deo par eſt tamquam mancipium imperata facere; contemplans creaturarum omnium perfectiſſimam ita obedire, ut videri velit immunda, poſſumne non ſubjici legibus, quibus a ſordibus meis jubeor expiari. *Ibidem.*

Duplex Mariæ Sacrificium.

Cor ſuum immolare Deo eſt illi ſacrificare, quod præ ceteris diligitur, eſt tamquam coram Domino jugulare omnes affectus, quibus cor vehementius agitatur. Hoc poſito, arduum non eſt invenire victimas, quas Maria præparare debuit pro ſuo Sacrificio. Mater erat; & erat Virgo, quod

quod

quod ſufficit, ut intelligatur, amorem, pudoremque partitos fuiſſe ſenſus omnes cordis ſui; & invenio has duas eſſe affectiones, quas hodierna die vincit in duplici Myſterio, quod celebramus. Noſtis Eccleſiam recolere, & Præſentationem Filii, & Matris Purificationem. Maria cum ſimul obierit duplex munus ſuum Matribus omnibus impoſitum duabus diverſis legibus, quarum altera cautum erat, ut offerrent Deo primogenita poſt quadrageſimum ab ortu diem, altera vero ut illæ ſe ſe purificarent a ſordibus puerperii ſui, per oblationem agni, vel ſi pauperes eſſent duorum turturum; dico in primo horum Myſteriorum Mariam Deo ſacrificaſſe amorem ſuum maternum; quoniam devovit Unigenitum ſuum morti; & in altero ſeciſſe Sacrificium Virginalis pudoris ſui; quoniam ejus exiſtimatio expoſita fuit ſuſpicionibus indignis ſe, & illa abrenunciat gloriæ, quæ coram hominibus Virginitatem comitatur. Ita eſt, Maria Matrum omnium Beatiſſima, omniumque Virginum puriſſima, hodierna die venit in Templum oblatura Jeſum Patri ſuo, & ſe ipſam purificatura, hoc eſt, ibi factura integrum magni cordis ſui Sacrificium. *Pater de la Colombiere Tomo ſecundo.*

Maria videri vult peccatrix.

Sublimis honoris apex, cujus Maria ſe zelotypam debebat oſtendere, erat proculdubio gloriæ ſuæ puritatis, qua ſupra ceteras eminebat creaturas, & quæ eum in Dei oculis perplacuiſſet, mortalium omnium admirationem merebatur. Tamen ut pareat legi a Deo inſtitutæ, gloriæ huic abrenunciare videtur; quoniam Virgo hæc ſemper pura ſeſe commiſcet cum aliis mulieribus hac cæremonia indigentibus. Quis crediſiſſet, Fideles, Mariam, ut Deo tunc perplaceret, videri voluiſſe peccatricem? utque illi obtemperaret, quodammodo maculaſſe id quod in illa Deus plurimi faciebat? Illum, qui perhorreſcit vel minimam labem, reſpicere potuiſſe in hoc ſtatu Matrem, quam ex omnibus creaturis elegerat, quia ceteris puritate præſtabat? & quæ Virginis titulum magnitudini divinæ Maternitatis prætulerat, ſaltem in ſpeciem illi per hanc Purificationem abrenunciaſſe? Sed humili Virgini ſatis fuit ſcire id velle Deum, ut cæce ſequeretur omnes voluntates ejus; & quamvis homines ignorarent adhuc Mariam eſſe Matrem ſimul, & Virginem, atque illam nequaquam ſemet ſubjeciſſe niſi per ſupererogationem dumtaxat legi Purificationis; nonne ſufficit hoc Mariam noviſſe, ut Deo acceptam referret tantam gloriam, quæ illam ſuper Virgines omnes attollebat? Obediit Maria Deo ea in lege, quæ hanc celabat prærogativam; & Deo paruit ſumptibus gloriæ ſuæ. *Auctor ſermonum in omnia Argumenta Tomo 2. Myſteriorum.*

Mariæ fides ſuperat fidē Abrahæ.

Nonne Maria ſuperavit fidem Abrahæ in Sacrificio, quod obtulit Deo Filii ſui, quemadmodum hic Patriarcha illi ſuum obtulit? Abraham enim hanc ſuſtinuit tentationem tribus dumtaxat diebus, quos inſumpſit in itinere profecturus in montem Moria, ubi Sacrificium hoc faciendum erat; & poſt adeo breve temporis ſpatium liberatus fuit a certamine, quod experiebatur intra ſe filium ſibi ſuaviſſimum ſacrificaturus. Sed doloris gladius, qui hodie cor Mariæ transfigit, neque intra annorum triginta ſpatium eam torquere ceſſabit; ſemper enim obverſabitur ante ejus oculos Sacrificium, cui hodierna die præſtat aſſenſum. Dolor, quo afficiebatur Abraham ob præceptum adeo ſeverum Patri ardentiſſime amanti Unigenitum, imminutus erat incertitudine, in qua erat, utrum Deus brachium ſuum moraretur: vel utrum a morte excitaret hunc filium, efficiens, ut ex cineribus ſuis renaſceretur: quamobrem Scriptura dicit, illum contra ſpem omnem ſperaſſe: *Qui contra ſpem in ſpem credidit.* (*ad Rom.* 4.) Sed hic alter accidit: Maria certa eſt, altare oblatæ victimæ cruore eſſe irrigandum; Sacrificium ita cruentum futurum eſſe, ut gladius doloris ſit cor illius penetraturus; Filium ſuum futurum ludibrium, & opprobrium Judæorum. Ingens exemplum, quod pudore peccatores ſuffundit! Virgo ſuperat Angelos puritate, & nihilominus ſe doloribus offert; vos autem peccatores, qui toties corda veſtra peccato polluiſtis, medicinam, quia amara eſt, perhorreſcitis? *Cauchemer in Tomo Myſteriorum.*

Maria in hoc Sacrificio eſt exēplar noſtræ pœnitentiæ.

Diuturnus requiritur dolor, ut vos purificet; ne putetis enim, ubi diutius in peccato permanſeritis, licere vobis intra modicum tempus convaleſcere. Opus eſt ut pœnitentia aliquam habeat cum peccato proportionem non ſolum, quoad doloris gradum; verum etiam quoad ejus durationem. Peccator ſe purificans in pœnitentia ſua impatiens eſſe non debet; opus eſt ut ſicut Maria integre compleat dies ſuæ Purificationis: *Poſtquam impleti ſunt dies purgationis Mariæ.* (*Luca* 2.) Quamvis illa pura eſſet, & innocens, quamvis a lege immunis, ne uno quidem die, immo ne momento quidem prævertit tempus Purificationis ſuæ. Quadraginta diebus abſtinuit aditu in Templum, non auſa tangere Sanctum aliquid, quadam veluti anathematis ſpecie percuſſa. Quæ confuſio fidelium, qui poſtquam in ſcelere conſenuerunt dicere nequeant, ſe vel unam diem in pœnitentia traduxiſſe? Quæ condemnatio peccatorum, qui poſtquam abominationes ſuas evomuerunt in auribus Sacerdotis, ægre ferunt ſe Menſæ Euchariſticæ non admitti, non ſolum ut tangant, ſed etiam ut comedant Sanctum Sanctorum. Denique ut perfecta fiat hæc purificatio, opus eſt, ut amor ſit principium illius, & gignat humilitatem, atque dolorem: etenim ſine amore tota humilitas, & dolor Mariæ Sacrificium hoc offerentis nullius meriti extitiſſet; ſine amore illa non ſubjeciſſet ſe legi Purificationis; & ſine amore aſſertum pœnitentis meritum evanuiſſet. *Idem.*

Mariæ docilitas indocilitati noſtræ oppoſita.

Vulgatiores infidelitates, in quas labimur in via ſalutis, ſitæ ſunt aut in vana Sapientia, nimis hærenti propriis luminibus, ac ſemper ingenioſa in obicibus opponendis conſiliis Dei; vel in inani gloria, quæ nimis præfidit viribus propriis, & ſibi uni præbet aures; vel in carnis mollitie malis deterrita, quæ perferenda ſunt, nimis conſulit ſeipſam, ſuam audit infirmitatem, & facit ut homo ſua præferat ſtudia officiis ſuis. Mariæ fidelitas his vitiis caret, docilis in iis, quæ ſibi præſcribuntur in lege, non ratiocinatur; humilis in ſenſibus ſuis, non intumeſcit; in adverſis generoſa, animum non deſpondet. Nonne poterat Maria, S. Bernardus ait, ut ſe a Judæorum lege diſpenſaret, graviſſimas rationes afferre deſumptas a puritate ſua, quæ purior erat poſt puerperium, deſumptas ex Filio ſuo, qui per ſubmiſſionem huic probroſæ legi, de gradu dejectus fuiſſe videbatur? Rationes iſtæ vim habent ad Mariam a lege diſpenſandam, ſed illas non objicit. In Nazareth didicerat ad hoc, ut fidelis eſſet Deo, ſibi ratiocinandum non eſſe; obedientiam rationibus omnibus eſſe præferendam; Cæli mandata ſemper relinquere tenebras in executione, ad ſervandum ſemper meritum ſubmiſſionis, & in ſpiritu non deeſſe oculum ſcandali, qui ſemper repellendus eſt, & cujus electio non eſt ſequenda. Meminit, divina eſſe cum ſimplicitate quærenda, & cum his ſenſibus in cordis ſui ſecreto Dei veneratur conſilia, cujus vias ignorat fortaſſe. *Maſſilon Tomo* 4.

Mariæ ſimplicitas vias non cōmunes horret.

Non ſemper Dominus actionum fulgentium nitore cupit glorificari; ſed ſimplicitate, qualem hodierna die præſefert Maria. Hæc aliud quoque nobis tribuit documentum: quippe ad altiſſimum gratiæ gradum evecta, quem creatura aſſequi valeat, non dedignatur ſeſe ad craſſam ſubjicere cæremoniam, qualis erat Purificatio pro mulieribus inſtituta: non adfectat, ut Deo fidelior videatur, vias magis ſpiritales, & perfectiores præ ceteris aſſumere Matribus, quarum ſordes nequaquam contraxit. Longe aliter accidit in eo, quo vivimus ſæculo. Simplex devotionis praxis ſimplici popello relinquitur. Sæpe qui virtute præſtat, inter ceteros niteſcere quærit: Si quis populi devotionem imitaretur, ſe dedecore, & contumelia affectum putaret; carni minus tribuens, credit ſe non poſſe ſatis tribuere ſpiritui, qui eſt utilis omnibus: Sibi perſuadet, viam puriorem, eſſe etiam præſtantiorem; & non ideo tamen intelligit, quod quo magis aliquis per ſublimiores vias ſe attollit, eo minus progredi, quoniam paſſim tædio afficitur, & incidit in ariditatem, ex qua non adeo facile emergere licet. Tota fidelitatis regula Chriſtiani hominis erga Deum ſuum, fides eſt; praxis tota, caritas eſt; conſolatio omnis eſt ſpes. Cum Chriſtianus ſequitur fidem, nihil quærit niſi ſimplicitatem; & quidquid confert ad rationis ſuæ laudem, & ſpiritus gloriam, abhorret a fidei ſimplicitate. Praxes vulgatiores videntur illi puriores, quam fulgidiora Seraphim lumina. *Idem.*

Maria ſilētio involvit inſignes titulos, & dona, quæ recepit Deo.

Maria humilis in ſenſibus ſuis non attollit ſe ſuper ceteras majorem fidelitatem teſtatura Domino: quis enim non crediſiſſet in hac cæremonia illam nequaquam profeſſuram fuiſſe gloriam ſuam, quandoquidem in Zachariæ domo in divino, quod edidit Cantico, authenticum illius perhibuerat teſtimonium? Tamen Maria nihil ſignificat eorum, quæ novit, nec dedignatur a Sancto ſene Simeone doceri; attentis auribus excipit, quid ſibi dicatur ab illo, quaſi omnia ignoraret, neque feſtinat viciſſim narrare magna illa, quæ Dominus operatus fuerat in illa, & quaſi Canticum Simeonis novum aliquid docuiſſet illam, illud admirari non ceſſat. Credit nihil ſibi dicendum, eumdemque cum Joſeph ſtuporem præſefert, quaſi nunquam audiviſſet verba fieri de Jeſu filio ſuo, de quo Simeon loquebatur: *& erat Pater ejus, & Mater mirantes ſuper his, quæ dicebantur de illo.* (*Luca* 2.) Sed quam paucos imitatores habet Mariæ exemplum inter eos, qui ſe magis devotos eſſe profitentur? Pauci ſunt, qui per ſinceram humilitatem adfectent ſe parum ſcire, cum multa ſciant; Pauci, qui tegant dona, & talenta ſua, illa fratrum ſuorum prædicaturi. Immo quo plura ſcit aliquis, eo magis appetit doctior videri; nemo vult rudis haberi; quilibet ſeſe omnibus immiſcet, & ſine cognitione omnia vult moderari. *Idem.*

Mariæ in hac cæremonia generoſitas.

Maria in finem uſque generoſa in malis ſuis animum non deſpondet. Portenditur illi futurum, ut doloris gladius animam ejus confodiat; recens natum puerum plurimis quidem contradictionis ſcopum futurum, ceſſurumque in aliorum quidem utilitatem, aliorum vero perniciem: Objiciuntur oculis ejus triſtes tantum imagines, ac terribiles eorum, quæ ipſi, filioque ſuo eventura ſunt; paſſiones tantum, & ſupplicia illi intentantur; tamen adeo infauſtis ominibus offert firmam, vivamque fidem, conſtantem,

tem, & inconcuſſam caritatem. Digna Abrahæ filia illius fortitudinem imitatur: videt jam montem, ubi immolandus eſt ſuus ſuaviſſimus Iſaac; videt rogum præparatum ad victimam devorandam, Calvarium, Crucem, & carnificum brachia in Jeſum ſublata: tamen non cadit animo: Ingreditur in hujus Prophetiæ ſpiritum: in anteceſſum hos dolores acceptat, conſocians paſſiones ſuas cum illis Filii ſui; hac ipſa die offert ſe Æterno Patri cum Jeſu Salvatore ſuo, cumque hæc eſſe debeat eadem victima, ita eamdem efficit oblationem. Sed hic multo magis, quam in alia qualibet circumſtantia, Maria paucos habet imitatores. Nemo ferme invenitur, qui cum eadem generoſitate, qua Maria offerat quidquid eſt optimum. Si quando munera aliqua Domino offeruntur, ſemper quidquid cariſſimum eſt reſervatur: hoc tamen eſt, quod a nobis potiſſimum poſtulat Dominus. Si quis eſt in familia puer, qui aliis ingenio, & meritis præſtet, & aptior videatur ad honorem, & gloriam Jeſu Chriſti ſuſtinendam, hic auffertur Deo, ac terrenis negotiis implicatur. *Idem.*

Quid ſit ſe ſacrificare, ut facit Maria in hac Cæremonia.

Diſcamus hodie ex hac incomparabili Virgine, quid ſit ſe Deo conſecrare! Chriſtianorum ævi hujus ſententia eſt in oculis Mundi oſtentare inſignia quædam pietatis opera; eſt in oculis Principum non alere omnem luxum, pompam, & faſtum, quem dignitas eorum poſtulare videtur; eſt, non amare enormia illa, & odioſa crimina, quæ infamiam inurunt; eſt, ſe nequaquam tradere obſcenis libidinibus, ganeis, & compotationibus; eſt perditam flagitioſiſſimorum licentiam non ſequi; eſt aliquando commodas, honorificaſque virtutes exercere; non erubeſcere pietatis opera, quia nominis celebritatem comparant; eſt commodum ſibi directorem eligere; per intervalla officiis divinis, quæ ſunt præcepti, intereſſe; non vivere in omnimoda Sacramentorum oblivione; hoc vocatur ſemet Deo devovere. Sed ex Mariæ ſententia eſt voluntatem ſuam ſacrificare, & aſſumere voluntatem Dei pro norma actionum ſuarum; in minimis etiam occaſionibus illi fidelem eſſe; ſervire Deo, ſive bona fruamur exiſtimatione, ſive laboremus mala; illi offerre in ſacrificium filium unigenitum, quantumvis perfectus eſſet tamquam Iſaac, & tamquam ille totius ſpei fundamentum; eſt abrenunciare titulis omnibus præclariſſimis, ſeſe conſecrare Deo, imitari Jeſum Chriſtum, & Mariam, qui ſimul offerunt ſe, ut moriantur in Cruce; ibi enim doloris gladius matrem, & filium configere debet; & donec accedit hora hujus Sacrificii, non aliud habere objectum in mente, & per ſanctam impatientiam votis ſuis illud prævertere; *Et quomodo coarctor. Sermo Manuſcriptus.*

Quo magis Mariæ puritas enitebat, eo magis repugnare debebat legi purificationis.

Judicate utrum naturaliter Maria repugnare deberet, ne ſe ſubjiceret legi, quæ non erat niſi pro illis, quæ purificatione indigebant. Quid enim purificandum erat in Virgine, quæ Angelis ipſis erat purior; nunquid cor, quod nonniſi puriſſimis amoris Dei ſui flammis fuerat incenſum; nunquid ſpiritus iſte repletus pulcherrimis luminibus Cæli? Nunquid oculi iſti, qui clauſi erant terrenis objectis? nunquid corpus hoc Virginale, quod nunquam expertum fuerat appetituum rebellionem? Nihil horum, Auditores, nullam enim contraxit uſpiam maculam; ſed quo nitidior ejus erat puritas, eo magis repugnare debebat, ne in Templum ſeſe conferret purificanda. Hoc tamen facit, quin erubeſcat, quia hoc præcipit Deus; Nos vero Chriſtiani, cauſſabimur modicum honorem, ut ab officiis maxime neceſſariis noſmet diſpenſemus? Dei Mater ea lege non tenebatur: ſed quamvis hoc gauderet privilegio, ſeſe in aliarum ordinem cogit, ut nos docet eximiam eſſe virtutem nihil appetere, quod ſingularitatem ſapiat; & ſub communium legum obſervantia celare meritum non commune. Videmus enim illam ad unguem præſcriptum ſervare tempus, quin vel momento uno illud prævertat, aut differat; illam præſcripta per eamdem legem offerre munera, illam nulla in re deeſſe, & omnia officia replere. Nos vero quibus non utimur artibus, ut eludamus obligationes magis inevitabiles? Quibus ambagibus, & explicationibus utimur ad explicandas leges, quæ per ſe patent, cum eiſdem obtemperare detrectamus? *Auctor ſermonum in omnia argumenta.*

DE BEATÆ VIRGINIS TRANSFIXIONE

SEU DE DOLORIBUS MARIÆ.

M O N I T U M.

Argumentum hoc quod Feria Sexta poſt Dominicam Paſſionis pertractare conſuevere, vulgo Paſſio, vel potius Sanctæ Virginis compaſſio appellatur; cumque hæc ſit approbata devotio, & pia conſuetudo in omnibus fere civitatibus inſtituta ſermonem habere de doloribus Deiparæ juxta Crucem Filii, Myſterium hoc mihi prætermittendum non eſt, in quo plurima ſibi comparavit merita, præclara edidit eximiarum virtutum exempla, & plurimum contulit ad generis humani ſalutem.

Meum eſſe reor monere pietatem nonnullos impuliſſe, ut hyperbolice loquerentur, & qui Beatam Virginem exhibere debebant tamquam fortitudinis exemplar in doloribus acerbiſſimis, illam repræſentaſſe erumpentem in ſuſpiria, lacrimas, & quæſtus, animi deliquium patientem, atque expirantem eo in corporis ſitu, qui quidem doloris exceſſum oſtendit, ſed minuit opinionem de illius conſtantia, & perfecta ſubmiſſione divinæ voluntati. Ceterum tum Evangelium pauca in id argumentum ſuppeditat, & Sanctus Joannes, qui unus de illa verba facit, dicat, Mariam Matrem Jeſu ſtetiſſe prope Crucem una cum mulieribus aliis, quæ ſubſecutæ, & concomitatæ fuerant Salvatorem uſque ad Calvarium, videndum eſt, ut quidquid ad ſermonem exornandum afferatur, innitatur Sanctum Patrum auctoritati, Eccleſiaſticæ Traditioni, recto ſenſui; & morales conſiderationes, quæ inde haurientur, dividantur inter exempla, quæ nobis Mater ſuppeditat, & partem, quam cum illa nobis deſumenda eſt in paſſionibus Filii.

PARAGRAPHUS PRIMUS.

Multiplex Sermonum Synopſis hujus argumenti.

I. Tria potiſſimum conferunt ad acerbum dolorem ciendum. 1. Eſt cauſſa, vel hujus doloris objectum: docet enim experientia, nos acrius dolore confici ob jacturam amici, conſanguinei, hominis, quem amore complectimur, quam alieni, & incogniti, cum quo nulla nobis eſt ratio neceſſitudinis, aut affinitatis; vel magnum, ac profundum vulnus, aptius eſſe ad dolorem inferendum, quam aliud levius, quod extremam cutem vix attingit. Alterum eſt applicatio cauſſæ vel objecti dolorem in nobis gignentis; liquet enim, eventum aliquem funeſtum, qui proprior adeſt, & quem ob oculos habemus, nos aliter afficere, quam qui vel tempore, vel loco diſtat, & quem nonniſi per auditum accipimus. Tertium eſt idem ſubjectum, quod recipit, & experitur dolorem, quem ciet malum inevitabile; liquet enim, alios aliis magis, minuſve affici, non ſecus ac alia corpora aliis majori doloris ſenſu pollent, & vehementius irritantur.

Hæc tria ſunt, quæ Sanctæ Virgini graviſſimam inferunt acerbitatem.

1. Objectum eſt Filius ſuus Cruci confixus, qui patitur ſupplicium diriſſimum ſimul, ac turpiſſimum; Filius, quem magis amat, quam ſeipſam, & pro quo ſexcentas mortes pati vellet; Filius, quem tot ob cauſſas amare debet tamquam Sanctiſſimum, ſuaviſſimum, & quem diligere tenetur non ſolum tamquam filium, verum etiam tamquam Deum ſuum, qui elegit illam, & elegit inter omnia creata ſibi Matrem futuram &c.

2. Doloris hujus applicatio intima eſt omnibus facultatibus animæ ſuæ. Intellectus illius cognoſcit, & intelligit omnem magnitudinem pœnarum Filii ſui, auctores earum cauſſas, modicum fructum, quem percepturus eſt &c. Voluntas ejus earum fit particeps, & compaſſio efficit, ut illa in anima ſuſtineat dolores eoſdem, quos Filius in adorabili ſuo corpore ſuſtinet. Adde his, cum illa huic præſens adſit ſupplicio, omnes illius ſenſus triſti hoc affici objecto, nec pati, ut ipſa inde mentem avellat.

3. Subjectum autem, in quo dolor iſte recipitur, eſt cor II.
Sanctæ Virginis, molliſſimum &c. cor Matris &c.

Pro textu deſumi poſſunt hæc Sancti Joannis verba *Stabat juxta Crucem Jeſu Mater ejus. Joann. 18.* quæ perfectæ exprimunt diſpoſitiones cordis Mariæ compatientis doloribus filii ſui, & oſtendere

Primum magnitudinem dolorum Mariæ, cum proportionem habeat cum magnitudine amoris, dici poſſe quodammodo infinitam.

Secundo fortitudinem ſpiritus ſui, & cordis firmitudinem, quæ contra hunc torrentem dolorum obfirmabatur, illos auxiſſe.

Ad primum punctum amplificandum oſtendere poſſumus 1. Magnitudinem amoris ex parte amoris naturalis, quo filium ſuum proſequebatur; 2. & magnitudinem amoris ſupernaturalis, quo illum amabat tamquam Deum ſuum. S. Auguſtinus probat omnes affectus non aliud eſſe, quam perſonatum amorem, qui principium eſt, & menſura doloris earum rerum, quas amittimus. Sed Maria Mater erat optimi inter omnes filios, & Mater erat unigeniti; ſola Matris qualitas nobis æquam adſtruere poteſt ideam violentiæ doloris ſui; conſtat enim Matrem eſſe ſymbolum amoris: Sancti etiam Patres aſſerunt Abraham mortuum fuiſſe toties, quot elapſa ſunt momenta inter acceptum imperium ſacrificandi Filium ſuum, & horam ſacrificii. Quamobrem iidem Patres pergunt, Deus elegit montem trium dierum itinere diſtantem, ut per hoc intervallum fides, & obedientia Abrahæ tentaretur. Maria Abrahæ filia cor habebat magis molle quam hic Patriarcha, & Filius ejus iis pollebat qualitatibus, quibus multo magis quam Iſaac, commendabatur; Si addas, ipſum fuiſſe Mariæ unigenitum; Sanctam hanc Matrem cognoviſſe omnes illius perfectiones, & nihil tantam hanc jacturam ſuam reparare poſſe, ſe viſibili præſidio carituram, & nullum habituram ſolatium ex parte Filii, quo erat privanda, qualitas ejus Matris Dei multo magis augebat dolorem ejus; quia Mariæ cor non aliud erat, quam amor, ex quo S. Hieronymus arguit, illam magis, quam ceteras morte Filii doluiſſe, quia amor quo illum complectebatur longe major erat: *Quia plus omnibus dilexit, propterea, & plus omnibus doluit*; (*D. Hieron. ſerm. 2. de Aſſumptione, quam alii Sophr. attribuunt.*) ex hoc principio legitima elicitur concluſio, Mariam eſſe merito Reginam Martyrum, non ſolum per eminentiam privilegiorum, quæ illam ſupra Sanctos omnes attollunt, quatenus Cæli Reginam, & terræ Dominam; verum etiam, quia paſſa eſt magis quam omnes illi, cum amaverit magis quam illi omnes J. C. quod ſi adjicimus etiam beneficia, quæ receperat a J. C. novam inveniemus doloris cauſſam. Alii Filii omnia ad vitam neceſſaria recipiunt a Patribus, matribuſque ſuis; ſed Maria hic recipit omnia a J. C. illum igitur reſpiciebat tamquam Creatorem ſuum, a quo fuerat electa, ut eſſet veluti excellentiſſimum omnium operum ſuorum, & creaturarum omnium primogenita. Hæc ratio, quæ augebat amorem illius erga J. C. augebat quoque dolorem, videntis illum patientem: *Cogita Creatorem*: Reſpiciebat J. C. tamquam Redemptorem ſuum, qui cum illam ab omni originalis peccati labe præſervaſſet, & ab omni actuali peccato, illam a ceteris hominibus diſtinxerat præclaro hoc privilegio; conſiderabat illum tamquam Auctorem omnium virtutum, quæ illam effecerant tamquam ſubjectum benedictionum omnium populorum, & hæc cogitatio illam graviſſimo dolore conficiebat: *Cogita ut Redemptorem, & per omnia dole.* (*Tract. de Paſſ.*)

Ad alterum vero Punctum exornandum, oſtendere poſſumus firmitatem, & conſtantiam Mariæ illius dolorem auxiſſe. 1. Quia voluit eſſe prope Crucem. 2. Quia erat prope Crucem, ut conſolaretur Filium ſuum, quamvis hoc facere non poſſet; quia ſtetit; & hic corporis ſitus ejus dolorem augebat; neque enim exiſtimandum eſt, Mariæ dolorem ſimilem fuiſſe dolori aliarum mulierum, ſibi capillos, ac veſtes evellentium, replentium aerem clamoribus, & ejulatibus. *Non ejulantem cernimus, non ungue evellentem comas.* (*Officium compaſſ. Mariæ.*) Ita conſtantia fecit, ut ſequeretur Filium ſuum ſibi bajulantem Crucem; omni etiam adſtitit apparatui; vidit Crucifixionem, audiit carnificum improperia teſtis eorum crudelitatis; habuitque cor eadem lancea, iiſdemque clavis confixum: *Clavis iiſdem figitur, Chriſtus Cruci, Chriſto Parens.* Liquet quantum augere valeat dolorem objecti præſentia. Quo vulnere ſauciata fuit, cum audiit Filium conquerentem ſe a Patre ſuo derelictum? *Deus Deus meus, ut quid dereliquiſti me.* Conſtantia, qua voluit omnibus ejus cruciatibus intereſſe, auxit dolorem ejus, tunc vero præſertim cum negatum ſibi vidit ullum filio ſolatium afferre; audiit illum aquam petentem, qua ſitim levaret ſuam, & hanc ſe illi afferre non poſſe: vidit illum animam efflantem, quin cum illo mori poſſet, & erupit in hæc verba, quæ rupes ipſas, ac lapides valent conterere! *Fili mi! quis dabit, ut moriar pro te? En moritur filius; cur tecum non moritur miſera Mater?* (*D. Bernard. de planctu Virginis.*) Adde, hominem mœrentem in lacrimis, & ſuſpiriis ſolatium quoddam nanciſci; e contra vero dolorem augeri, ubi in corde, non ſecus ac Mariæ accidit, dolor includitur, & coarctatur. Terra tota turbatur, Cælum, terra, rupes, omnia conſternuntur; Maria una ſtat ſibi conſtans, & fortis in doloribus ſuis. *Auctor ſermonum in omnia Ethica Chriſtiana argumenta.*

Mariæ adſtanti in Paſſione Filii ſui hæc appingi poſſent III.
S. Pauli verba illi perfecte congruentia: *Chriſto confixus ſum Cruci*: quæ compaſſionis officium applicuit Mariæ. *Clavis iiſdem figitur, Chriſtus Cruci, Chriſto Parens.* Itaque oſtendi poteſt.

Primo interiores Mariæ dolores, qui duos habebant fontes, 1. Juſtitiam rigoroſam Æterni Patris, qui derelinquebat filium ſuum inimicorum hominum crudelitati, utentis eorum miniſterio ad expetendas pœnas ſcelerum ab hominibus patratorum contra divinam Majeſtatem. 2. Odium inexplebile carnificum, qui furentium inſtar luporum in agnum irritati ſæviſſimis illum cruciatibus divexabant. Maria intus duobus hiſce objectis perculſa, eaſdem interiores pœnas, quas Filius ſuus, perferebat.

Secundo exteriores Mariæ cruciatus; primo enim patiebatur cum filio ſuo dolores acutiſſimos in corpore ſuo; cognoſcens mollitiem corporis Filii ſui, noverat ad quem uſque gradum ipſe perferret: cognitio hæc producebat dolorem, qui ab anima ad corpus pertranſibat, quemadmodum Filius ejus in horto olivarum agonem ſuſtinuit ſola viſione ſuppliciorum, quæ erat paſſurus. 2. Paſſa eſt univerſales dolores in toto corpore; omnes illius ſenſus conflictati fuerunt, non ſecus ac ſenſus J. C. oculi quidem ſpectaculo paſſionis ejus; aures blaſphemiis, & injuriis, quæ contra Filium evomebantur; manus quibus non licebat aliquid afferre ſolatii; ita ut dici poſſit Mariam vere affixam fuiſſe Cruci Jeſu Chriſti. *Sermo Manuſcriptus.*

Oſtendi poteſt graviſſima Mariæ conflictatio in S. Virgi- IV.
nis Martyrio prope Crucem ſequentibus conſiderationibus.

1. Filium hunc quem patientem intuetur, amat pluſquam amantiſſimæ matres diligunt ſuos. Nemo unus ignorat quantus ſit dolor videre patientem eum, quem unice diligimus, eo uſque ut amoris magnitudo, qua proſequitur perſonam dilectam, ſit modus doloris, quo afficimur illam conflictatam intuiti. Ex quo hauriri poteſt æqua hæc illatio, Mariam, quæ amabat plus filium ſuum, quam ſeipſam, magis paſſam fuiſſe, quam ſi omnia crudelitatis inſtrumenta, quæ lancinarunt adorabile corpus Filii, Deique ſui, fuiſſent corpori ejus applicita.

2. Nemo illa melius cognoſcebat meritum, ſanctitatem, ſupremam excellentiam perſonæ, quæ tanta indignitate afficiebatur; unde ſequitur, quo majori dignitate, meritoque refulget, & quo plures perfectiones, & eximias habet qualitates, & quo meliori ſuſtinet cauſſa, eo majorem mereri ſuarum pœnarum miſericordiam; quid nobis ſentiendum eſt de illo dolore, quo Maria affecta fuit erga filium ſuum, & Deum, qui ab hominibus talia patiebatur, & tam dira ſubibat tormenta, ut illos ab æternis eriperet pœnis, quas juſtiſſime fuerant promeriti?

3. Ingreditur, ut ita dicam, in Filii ſui Dei ſimul, & hominis plagas, eaſque melius ſcrutatur, quam ceteri; melius enim novit mollem & delicatam corporis illius conſtitutionem, quæ efficiebat, ut eorum dolores magis eſſent ſenſibiles. Quapropter ſecum animo reputare contumelias, quibus apud Caipham fuerat coinquinatus, & flagella, quæ in Atrio Pilati pertulerat, cruentam ſpinarum coronam, quam milites impoſuerunt capiti illius, clavos, qui manus, & pedes ejus terebraverant, & extenſionem omnium membrorum ejus in Cruce, ſatis exprimi non poteſt quanta ejus fuerit miſeratio propter tot crudelitates, ideoque Martyrium quod illa ſuſtinuit. Quamobrem S. Bernardus teſtatus eſt, illam ſenſiſſe in corde ſuo plagas, quas in corpore Filii ſui ſuppliciorum inſtrumenta efficiebant.

Stabat juxta Crucem Mater ejus. Mater eſt compatiens V.
doloribus Filii, quem unice diligit. Mater eſt prope Filium ſuum, qui patitur, & moritur ob oculos illius, & cui nullum afferre ſolatium poteſt. Mater eſt firma, & inconcuſſa in exceſſu doloris ſui. Senſus, qui ex tribus hiſce principiis aboriri poſſunt, nobis locum præbent credendi extremam eſſe compaſſionem ejus, ejuſque Martyrium incomprehenſibile. Tria hæc aſſequi adnitamur.

1. Qualitas perſonæ mœrentis eſt Maria Virgo, & Mater Salvatoris, qui vult ipſam participem fieri Crucis, & paſſionum ſuarum.

2. Objectum doloris, qui illam affligit; Filius eſt Deus ſimul, & homo, quem videt morientem ob oculos ſuos morte infami ſimul, & crudeli, & cujus ſupplicio præſens eſt.

3. Firmitas amoris ſui in afflictione ſua; præſefert enim fortitudinem, & admirabilem conſtantiam, quamvis dolor ſummus millies illi mortem inferre poſſet, niſi Cæleſti fuiſſet auxilio ſuffulta.

Non ſolum dilectus Diſcipulus S. Joannes ille fuit, quem VI.
Salvator morti proximus in filium tradidit Sanctæ Genitrici ſuæ, ſed in dilecti hujus diſcipuli perſona tradidit omnes Chriſtianos Matri tamquam Filios, quos quodammodo peperit ad pedes Crucis. Ibi facta eſt omnium hominum Mater, conſonans interiorem paſſionem ſuam cum exteriore Filii ſui Paſſione; itaque conſiderare poſſumus.